

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 3
Marts -
april
2015
19. årg.

Fire sider
ekstra
fra dette
nummer

TEMA: KEMI I KROPPEN

Klassekamp i luften

Arbejderkvindernes kamp vokser globalt

KVINDEKAMP 8. MARTS 2015:
OPRØRSSOLDATER I DET BEFRIEDE DEBALTSEVE, UKRAINE

Valg og klassekamp

Klassekampen foregår uophørligt, uden pause, til lands, til vands og i luften. I den sidste tid unægtelig meget synligt i luften. Lavprisyflyselskaberne er så at sige piloter for de multinationale monopoler, som har erklæret krig mod faglige overenskomster og rimelige løn- og arbejdsforhold, og i stedet startet et ræs af social dumping mod bunden.

Det hele vejen igennem fagforeningsfjendtlige irske Ryanair har vist vejen, og SAS – engang en kilde til nordisk stolthed – følger trop med en stribe juridiske fiduser som skal undergrave de ansattes overenskomster. SAS fører kamp og presser sine ansatte i forvisningen om, at de har støtte fra både den danske regering og EU-systemet, som det viste sig, da finansminister Bjarne Corydon for et par år siden bistod selskabet med at presse en lønvedgangs aftale igennem.

Ryanair er berygtet over hele verden for at afvise overenskomster og regulerede forhold i de lande hvor det begynder at operere – og for systematisk og organiseret skruebrækkeri og udnyttelse af alle de juridiske fiduser, der kan opspindes. Selskabet vil snart åbne 7 ruter fra Kastrup og har afvist alle den danske fagbevægelses udspil om at tegne overenskomst. Et af fiksfakserierne er at basen i Kastrup skal fungere efter lave irske takster for de ansatte. Det har fået flere LO-forbund til at varsle sympatiblokade mod Ryanair, som til gengæld vil indbringe den såkaldte 'danske model' for arbejdsmarkedet for EU-domstolen, hvis ikke den danske arbejdsret kender sådanne blokader ulovlige.

Ryanair ved godt, hvor der er hjælp at hente.

Klassekampen i luften, som vi oplever den i dag, er så vigtig, fordi det ikke mindst er der, slaget om de danske og nordiske overenskomster og den danske arbejdsmarkedsmodel for fremtiden bliver afgjort. Vil det lykkes at stoppe presset nedad mod stadig ringere overenskomster og løn- og arbejdsforhold, mod en generelt langt lavere levestandard for det store flertal? Eller er der kun én vej: mod græske, østeuropæiske og senere asiatiske og afrikanske tilstande?

Det vil blive afgjort af, om arbejderklassen er i stand til at rejse sig selv og sine allierede i den brede befolkning til kamp for sine rettigheder – imod den intensiverede kapita-

loffensiv, imod hele den politiske og juridiske overbygning, der er skabt i EU, og som de danske EU-regeringer og folketingsflertal har stået sammen om at påtvinge os.

Nu er valgkampen om regeringsmagten i Danmark i fuld gang mellem de konkurrerende blå og 'røde' borgerlige fraktioner. Men de er enige om, at klassekampen i luften ikke et emne, der egner sig til valgkamp. Den danske arbejdsmarkedsmodel er uhyre bekvem for politikerne fra begge blokke, som kan lade som om, at arbejdskonflikter er rene arbejdsmarkedsspørgsmål, rent faglige og ikke politiske spørgsmål. Og derfor behøver de ikke kommentere dem eller stå til ansvar for udviklingerne. De roser tilmed sig selv for 'ikke at blande sig', selvom sidste SAS-aftale med Corydons hjælp eller lærerlockouten har demonstreret, at det ikke holder en meter, når der er noget virkeligt på spil.

EU-politikerne fra begge blokke støtter unionens nyliberale politik og institutioner. De er dens garanter og bulldozere i Danmark. Har man illusioner om reel støtte derfra i kampen mod de multinationales og EU's diktater – herunder løndiktater – har man tabt på forhånd.

Derfor tales der ikke om klassekamp i valgkampen. Hverken den i luften eller på jorden. Der tales ikke om monopoler og multinationale. Der tales ikke om det reaktionære EU, der ruster sig til krig og borgerkrig og nu erklærer sig parat til en europahær og et fælles terrorpoliti. Der tales ikke om krigene i Europa, Asien og Mellemøsten, eller kampen om råstoffer og den planlagte energiunion. Der ties, eller tales udenom.

Der tales til gengæld rigtig meget om bistandsmodtageres luksusliv. Og om nassende flygtninge og indvandrere, og om muslimer, der er genetisk disponeret for terror. I spidsen for al denne snak står et luksusdyr af en statsministerkandidat fra partiet Venstre sammen med Dansk Folkeparti. Og i spidsen for udenomssnakken står den nuværende statsminister, toppen af 'rød' blok og fagtoppen.

Det er et råddent bundt, kapitalens, krigens og sultens lakajer.

Redaktionen 10. marts 2015

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: KPnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2015
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 450 kr.

Institutioner
1 år 600 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
17. april 2015
Deadline næste nr. 10.04.15

EU's energiuinion: Liberalisering, kontrol og stormagtspolitik

EU-kommissionen har barslet med et udspil til en kommende energiuinion for EU. En union, der vil liberalisere energiforsyningen, overtage styringen af EU-landenes energipolitik og styrke EU som en stormagt, der taler med én stemme – ikke mindst over for Rusland.

EU-Kommissionen er slet ikke tilfreds med energimarkedet i Europa. De enkelte lande bestemmer for meget, energinet er ikke fuldt privatiseret, og ikke mindst køber en del EU-lande deres energi fra Rusland.

Alle EU-lande skal meget hellere være i lommen på et energimarked, der er centralt styret fra EU og overlades til de førende kapitalgrupper.

I EU's energiuinion skal der være ét forsyningsnet og centralt styrede oplagringsdepoter. Energikilderne – fra atomkraft til vindmøller – skal besluttes centralt, og markedet skal være 100 % åbent for investorerne.

Forsyningssikkerheden skal på plads, men EU går dog ikke efter at være selvforsynende med energi. Der skal bl.a. åbnes for amerikansk skifergas. Men også for en eventuel europæisk udvinning af skifergas.

Selvom der på papiret sættes grønne mål om vedvarende energi, virker det ret uforpligtende, da der både lægges op , at atomenergien fortsat skal udbygges, og at de kulproducerende lande som Polen fortsætter med at brænde fossil energi af og eksportere den – med argumentationen om 'EU's forsynings-sikkerhed'.

Der lægges også stor vægt på en stabil olieforsyning og herunder en udbygning af olietilførsel fra Norge, som man ønsker at integrere fuldt ud i EU's energipolitik.

EU "skal have en større rolle på det globale oliemarked". Her nævnes det oliekrigshærgede Irak og kommende olieforsyningslande som Algeriet, Tyrkiet, Aserbajdsjan og Turkmenistan samt flere andre lande i Mellemøsten og Afrika.

Ambitionerne er store. Ikke alene skal Ukraine lægges ind under EU's marked, men på længere sigt også Rusland.

EU vil rette en særlig opmærksomhed mod at "opgradere sit strategiske partnerskab med hensyn til energispørgsmålet med Ukraine" og "Når betingelserne er opnået for det, vil EU omlægge sin energirelation til Rusland ... i retning af et åbent marked".

Og som sædvanligt bliver den beskidte imperialistiske plan for at overtage det hele pakket ind i plusord om gavn for forbrugere og miljø.

Energiunion

"For forbrugernes skyld"

Både privatiseringen og centraliseringen af energiforsyningen vil angiveligt sænke priserne for den almindelige forbruger. Så skulle det da være første gang, det sker! Alle erfaringer viser det modsatte.

Energiforsyningen skal ikke længere være national. Forbrugerne skal kunne vælge mellem firmaer fra hele EU. Og priserne skal være "fri", så alle former for forbrugerbeskyttelse i retning af politisk besluttede lave priser fjernes.

"Regulerede tariffer begrænser en effektiv konkurrence," som det så smukt hedder.

Et giftigt og sort energimarked

EU-Kommissionen påstår, at de går efter at sikre grønne løsninger, men med centralisering af beslutningerne om energi må man formode, at valget mellem atomkraft og vindmøller bliver taget væk fra enhver form for demokratisk beslutningsmulighed og rykkes

til Bruxelles – uden for vores rækkevidde.

Et fuldt integreret og centraliseret energimarked uden "ukoordinerede nationale politikker" vil logisk set også betyde et centraliseret valg af energikilder – og et ja til atomkraft, olie og skifergas, der alle står højt på EU's liste.

Miljøvenlige og vedvarende energisystemer bliver sikkert en del af pakken og er jo også en forretningsmulighed, men EU-Kommissionens plan tegner bestemt ikke miljøvenlig.

Energi som pressionsmiddel

Andre plusord er "solidaritet i kriser mellem medlemsstater" og "forsyningssikkerhed for forbrugerne". Her befinder vi os igen i kamp med Rusland, der i dag står for en temmelig stor del af energiforsyningen til en række lande både i og uden for EU, herunder Tyskland.

EU skal kunne klare en krise, hvor Rusland lukker for gassen, og dertil skal der opbygges bufferdepoter.

En anden måde at udmanøvrere Rusland på er at åbne en forsyningskorridor til det centralasiatiske område, hvor de tidligere nævnte lande kommer ind i billedet.

Det mest ambitiøse europæiske energiprojekt siden Kul- og Ståluinionen, kaldte EU-kommissionens vicepræsident projektet, da det blev fremlagt. Det er endnu et vigtigt redskab til profit, kontrol og imperialistiske stormagtsplaner fra Europas ledende kapitalgrupper og deres EU-system.

Demonstration mod Ryanair

For overenskomst – Blokade – Sympatikonflikt

Ryanair er et firma, der konsekvent dumper lønnen og arbejderrettighederne verden over og nu vil i gang i København.

Ryanair starter nu flyvning på Københavns Lufthavn, og kabinepersonalet og deres organisation Flybranchens Personale Union kræver, at der tegnes overenskomst.

LO har rejst en sag i Arbejdsretten for retten til at oprette lovlige blokader og sympatikonflikter mod Ryanair.

Uden for Arbejdsretten var gaden den 25. februar fyldt af demonstranter, der protesterede mod Ryanairs brutale angreb på arbejdsforholdene og for kravet om overenskomst.

Næste møde i Arbejdsretten holdes den 26. marts.

Ryanair er kun begyndelsen

3F Ungdom siger i en udtalelse:

”Ned til 10.000 kr. i måneden. Ingen løn under sygdom. Ingen løn ved ferie. Ingen sikkerhed for medarbejderne. Intet ønske om at sikre medarbejderne på den ene eller den anden måde. De skal blot arbejde og være glade for, at de har et arbejde. Sådan er det åbenbart hos Ryanair.

Men alt dette påvirker ikke blot medarbejderne hos Ryanair. Det påvirker os alle. Det påvirker alle, der er ansat i lignende jobs, for hvis Ryanair kan betale så lidt i løn, så kan de andre også. Og tillader vi det i Danmark, så kan vi godt vinke farvel til vores løn og arbejdsvilkår og sige goddag til lave lønninger og ingen rettigheder.

Klassekamp i luften

Når Ryanair kan tilbyde billetter helt ned til 129 kr. for en rejse fra København til London, hvem er det så, det går ud over? Ikke passagererne, som køber billetten, men det går ud over den pilot, den stewardesse og den person, der laver flyet. Og det er ikke i orden!

De udfører et stykke arbejde – et stykke

Foto: Erling Skov Madsen

arbejde, som gør det muligt for passagererne at rejse ud og opleve verden. Derfor skal de betales på lige vilkår som deres kolleger i andre selskaber!

Ryanair dumper lønninger, ikke blot for deres egne ansatte, men for alle i en lufthavn, når de kommer med de priser. For der er kun en til at betale for de billige billetter, og det er arbejderne, der sørger for, at du kan komme ud i verden.

Ryanair er kun begyndelsen. Hvis de får lov til at føre forretning på deres egne vilkår, så vil markedskræfternes frie spil slå os tilbage til stenalderen, hvad angår løn og arbejdsvilkår!”

EU skal holde fingrene fra dansk arbejdsmarkedskonflikt

Den danske model og den danske arbejdsret kan sagtens håndtere endnu en konflikt på det danske arbejdsmarked. Det skal EU ikke blande sig i, siger MEP for Folkebevægelsen mod EU Rina Ronja Kari.

En storkonflikt i lufttransportsektoren er ved at blusse op. Fagbevægelsen vil sympatistrejke mod det irske luftfartsselskab Ryanair, der planlægger at lave en base i København.

Dette indebærer, at alle Ryanair-ansatte, der arbejder i København, skal arbejde på irsk overenskomst. Og derfor iværksætter flere LO-forbund sympatistrejker mod Ryanair. Det har

fået selskabet til at varsle, at man vil afprøve arbejdsmarkedskonflikten ved EU-Domstolen, hvis ikke den danske arbejdsret stempler sympatistrejkerne som ulovlige. Det siger Ryanairs kommercielle direktør til DR Nyheder.

EU skal blande sig uden om

Men en ren dansk arbejdsmarkedskonflikt mellem arbejdsmarkedets parter skal ikke for EU-Domstolen, hvis det står til MEP Rina Ronja Kari. Hun mener, at EU skal blande sig helt uden om konflikten.

- EU skal holde nallerne fra en ren dansk arbejdsmarkedskonflikt. Den danske arbejdsret kan fint afgøre denne sag. EU-Domstolen har intet at gøre i den her konflikt, siger Rina Ronja Kari og fortsætter:

- Vi har alt for ofte set EU-Domstolen tage hensyn til EU's indre marked på bekostning af grundlæggende faglige rettigheder. Derfor vil en afprøvning ved EU-Domstolen kunne undergrave hele den danske aftalemodel."

Domstolen er ligeglad med social dumping

Rina Ronja Kari peger desuden på, at EU-Domstolen ikke kerer sig om social dumping.

- EU-Domstolen går ikke op i social dumping. Den går kun op i en rigid fortolkning af den frie bevægelighed og det indre marked. Det er ikke sådan, vi ønsker at tolke vores arbejdsmarked og vores aftalemodel.

Grundlæggende skal EU ikke vurdere, hvilke tiltag den danske fagbe-

vægelse kan tage mod social dumping. Det har vi traditionelt selv kunne klare uden hjælp fra EU, siger Rina Ronja Kari.

-Sympatistrejker er et vigtigt våben i kampen mod social dumping. Vi har i Danmark klaret mange arbejdsmarkedskonflikter selv mellem parterne og den danske arbejdsret, hvor der har været en anerkendelse af, at det er vigtigt at få lov til at strejke, når arbejdsgivere forsøger at gennemtvinge social dumping. Det skal EU-Domstolen holde sine fingre fra," slutter hun.

SAS: Politiske fyringer af 27 fagligt aktive

Arbejdsnedlæggelsen i SAS sluttede efter tre dages konflikt og et enormt pres fra arbejdsgiverne mod det strejkende personale. Nu vil SAS fyre 27 fagligt aktive.

SAS' brutale arbejdsgivermetoder for at dumpe de ansattes lønninger gennem Cimber-fidusen blev blåstemplet af Arbejdsretten 1. marts, hvor personalets strejke blev erklæret overenskomststridig, og de ansatte blev pålagt at genoptage arbejdet under fyringstrusler fra koncernledelsen for åben TV-skærm.

Det har været en modig og flot kamp fra de ansatte – og den er ikke forgæves, selvom den nu udskrives som et nederlag. Men som talsmanden Jakob Esposito fastslår: "Det er ingen skam at aflevere sin pung, når man har pistolen for panden."

Kabinepersonalets fagforening, CAU, vil have nye forhandlinger.

Datterselskab-fidusen

Men SAS-ledelsen vil skaffe sig af med fagligt aktive og fastholder suspensionen af 27 medarbejdere, hvis 'forseelse' er, at de er fagligt aktive og har modsat sig SAS' plan om grov løndumping ved at overflytte 147 stewardesser og stewarder til datterselskabet Cimber Air pr. 1. marts 2015 – med det formål i sidste ende at forringe personalets vilkår og overenskomster til lavprisselskabernes niveau.

Koncernledelsen med koncerndriftsdirektør Flemming Jensen i spidsen har konsekvent søgt at give de fagligt aktive og deres fagforening, CAU, skylden for konflikten. Den har fejlt og løgnagtigt beskyldt dem for at øve pression og trusler mod deres kolleger.

SAS har hele vejen igennem søgt at benægte, at hensigten med Cimber-fidusen er at forringe medarbejdernes forhold. Ingen tror på dette, og der er heller ingen grund til at tro på SAS-ledelsens løgne om de onde medarbejdere, der øver nærmest kriminel pression. Det er et klat arbejdsgivertrick, der kolporteres beredvilligt videre i mainstream-medierne.

Klassekamp i luften

Nu vil SAS forvandle suspensionen af de 27 fagligt aktive til regulære politiske fyringer.

Det bør udløse bastant modstand og protest ikke bare fra CAU, men fra arbejdspladserne landet over og fra hele den danske fagbevægelse. Det er en tilbagevenden til RiBus-metoder fra arbejdsgivernes side og helt uacceptabelt i en faglig konflikt.

Skærpet konkurrencekamp: Arbejdsgivere og regering hånd i hånd

SAS nyder massiv støtte i koncernens kamp for at forringe personalets vilkår ikke bare fra arbejdsgiverorganisationerne, men også fra regeringen. Sidste gang SAS satte de ansatte en pistol for brystet, var i november 2012, med åben støtte fra finansminister Bjarne Corydon – dengang med trusler om konkurs og privatisering. Det betød en gigantisk forringelse af løn- og arbejdsforhold med ét slag. Cimber-fidusen er bare det næste i rækken.

Det er ikke noget tilfælde, at netop flyselskaberne og deres personale er blandt hovedaktørerne i den grænseoverskridende kamp om løndumping, som finder sted i denne periode.

Der foregår en skærpet konkurrencekamp mellem flyselskaberne, hvor et sort og fagforeningsfjendtligt selskab

som Ryanair fører an i en nedadgående spiral for ansatte med hensyn til løn- og arbejdsforhold – og i sidste ende med alvorlige konsekvenser for flysikkerheden.

Det følges op af andre lavprisselskaber som Norwegian – og af statsstøttede koncerner som SAS.

Flypersonalet er tvunget ud i faglig kamp for at forsvare deres tilkæmpede rettigheder og vilkår. Hvad der sker med SAS, er bare en del af et omfattende angreb fra monopolerne og de multinationale selskaber på de danske og øvrige arbejderes vilkår, der er sat i gang med EU's og medlemslandenes

regeringers samtykke og aktive medvirken, først og fremmest for at dumpe lønnen med alle midler.

At modsætte sig det er en af de vigtigste opgaver for fagbevægelsen. Fagtoppen kalder bare ikke til generel modstand, men er tværtom med til at få svineriet til at glide ned.

Norwegian: Social dumping og skruibrækkeri som strategi

De nordiske piloter og kabinepersonalet rammes af priskrigen mellem flyselskaberne, der skal betales af personalet og med social dumping. Norwegian strejken sluttede med et kompromis.

SAS-personalets strejke var næppe ovre, før piloterne på det norske lavprisyflyselskab Norwegian befandt sig midt i en kamp af samme indhold – mod løntrykkeri, social dumping og strejkebryderi i luftfarten.

Luftfartstrejkerne har ramt titusindvis af travle passagerer eller rejsende på vej mod feriemål og har lært både de faglige organisationer og folkene i de nordiske lande i almindelighed en lektie. Nemlig at de arbejdende må stå sammen internationalt for at modstå presset fra multinationale monopoler i den ene eller anden sektor, der har social dumping som indtjeningsprincip.

Flybranchen står i forreste frontlinje, hvor det gælder om at tvinge de ansatte til at acceptere en glidebane af stadig forværrede løn- og arbejdsvilkår. Næppe er en forringelse gennemført, før en ny står på spring. Strejkerne som i Norwegian eller SAS kommer først efter en mangeårig proces med kun en retning for de ansatte: Nedad.

Flyselskaberne har stærke kræfter i ryggen: Monopolerne og kapitalistklassen som helhed, deres regeringer, Den europæiske Union. Det betyder også en lovgivning, der giver frit spillerum for alskens juridiske fiduser, der kan undergrave fagforeninger og overenskomster. Som f.eks. den berygtede Cimber-fidus, hvor ansatte i SAS overflyttes til et datterselskab med henblik på at afvikle ok-aftalerne og presse løn-

og arbejdsforhold yderligere.

Midt under Norwegian-strejken meddelte selskabets ledelse pludseligt, at man nu følger trop med SAS og overflytter piloterne til datterselskaber i

Klassekamp i luften

Norge, Sverige og Danmark for derved at undslippe arbejdsgiveransvar og gøre strejkeretten ubrugelig. De danske, svenske og norske piloter i Norwegian blev stillet over for et ultimatum fra flyselskabets ledelse: Enten accepterer I at blive overflyttet til et af tre nye datterselskaber, eller også bliver I fyret. Men truslerne fik ikke piloterne og deres fagforening Parat til at indstille kampen.

Flypersonalet har først og fremmest sig selv, deres fagforeninger og solidariteten fra andre arbejdende. Det betyder i den nuværende skærpede situation, at international solidaritet er nødvendig og et samarbejde mellem de arbejdende og deres organisationer på tværs af landegrænserne.

Skruibrækkeri er en anden fagforenkinsfjendtlig kampmetode flyselska-

berne tager i anvendelse for at knægte de ansatte. Et af problemerne for de strejkende piloter har været, at Norwegian har kunnet gå til andre selskaber unde konflikten og lejet fly og piloter i en branche med stor overkapacitet.

- Fagforeningerne kan ikke sidde og se på skruibrækkeri uden at kunne handle. Vores fremmeste eksperter i arbejdsret siger, at det, vi nu er vidne til, er klassisk skruibrækkeri, men iværksætter vi uden foranstaltninger, og uden at følge de varslingsrutiner, der gælder, er det os, som bryder loven og risikerer straf bagefter, lød det fra Parat-lederen Hans-Erik Skjæggerud..

Parat indkaldte repræsentanter for 400.000 medlemmer af Nordisk Transportarbejderforbund til et møde i Oslo om at imødegå det systematiske strejkebryderi. Det Nordiske Transportarbejderforbund opfordrede til omfattende sympatistrejke mod Norwegian. Det omfatter 48 faglige organisationer i Danmark, Norge, Finland, Sverige, Island og Færøerne.

Til gengæld manglede solidariteten fra en række andre pilotorganisationer.

Men strejken sluttede med et kompromis inden de varslede sympatiaktioner trådte i kraft. Hans-Erik Skjæggerud erklærede sig tilfreds med aftalen, der betyder at pilotarbejdspladserne er sikret de næste tre år under de nugældende forhold:

- Vi har fået sikret vores primære krav med en tilstrækkelig juridisk binding til moderselskabet. Det er ikke en overenskomststafale, men en erklæring om en binding mellem Norwegian (NAS) og piloterne, som sikrer, at det er dem, som skal flyve disse fly i Skandinavien.

Treårig OK-aftale for de offentligt ansatte

Ingen i reallønsgaranti, intet lavtlønsløft

Af Arbejderpartiet Kommunisterne

Efter aftalen mellem finansministeriet og de statsligt ansatte er der nu indgået en treårig aftale mellem Kommunernes Landsforening og Forhandlingsfællesskabet for omkring en halv million offentligt ansatte, der følger de samme linjer som den statslige, blot en anelse mindre.

Forhandlingsfællesskabet er en sammenslutning af 53 fagforeninger, der har offentligt ansatte medlemmer.

Aftalen vil betyde generelle lønstigninger på 4,81 procent over de næste tre år. Dertil kommer 0,61 procent fra den såkaldte reguleringsordning, som skal sikre, at lønudviklingen i det offentlige følger det private. I alt lønstigninger på 5,42 pct. over tre år.

Aftalen fremstilles – igen, igen – som en sikring af reallønnen. FOA erklærer: ”Hvis inflationen fortsætter på det nuværende meget lave niveau, vil de ansatte i kommunerne opleve en pæn fremgang i købekraften af deres løn.” Men det er en tvivlsom forudsætning for at anbefale OK-aftalen.

**OK2015
STEM NEJ!**

Der er absolut ingen garanti for, at inflationen de næste tre år holder sig på nærmest ingenting. Der er tværtimod nærmest sikkerhed for, at den globale inflation, og dermed den danske, vil tage fornyet fart, eftersom både USA og EU søger at løse den økonomiske krise ved at sætte flere dollars og euro i omløb (”lade seddelpressen rulle”). Det vil med sikkerhed slå igennem som kraftig inflation på et eller andet tidspunkt.

Der er ingen garanti for reallønnen, ingen kompensationsmekanisme i aftalen, hvis dette sker.

De seneste OK-perioder har betydet et kraftigt reallønsfald, på trods af at parterne også ved aftalernes indgåelse lovede, at de i det mindste ville sikre reallønnen. Den faldt i stedet, og dermed findes der et stort lønefterslæb, som burde indhentes ved OK 2015. Det er ikke tilfældet, ligesom det særlige lavtlønsløft – en betydelig fremgang i mindstelønnen, som er blevet rejst på arbejdspladserne i hele den offentlige sektor – ikke er imødekommet. Lønforskellene i det offentlige vil blive forstørrede af både de kommunale og statslige aftaler.

På en række særlige områder betyder OK-aftalerne visse fremskridt, men det er f.eks. ikke lykkedes at sikre lærerne en acceptabel arbejdstidsaftale efter den katastrofalt påtvungne aftale i forbindelse med den reaktionære og nyliberale folkeskolereform.

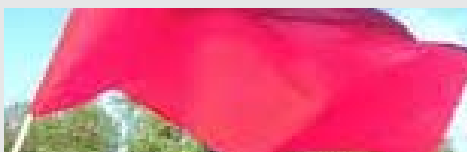
Arbejderpartiet Kommunisterne vil på denne baggrund anbefale at stemme nej til aftalerne ved de kommende urafstemninger.

Sæt kryds i kalenderen

Rødt og revolutionært sommertræf ved Vadehavet

Uge 31, fra torsdag den 30. juli – søndag den 2. august 2015

Invitation til fire spændende dage med politik og kammeratskab. Det bliver intense dage med diskussion og aktivitet, men også med tid til afslapning i det spændene naturområde ved Vadehavet (tæt ved Ribe) og mulighed for at træffe nye og gamle venner og kammerater. Sommertræffet er åbent for alle progressive for alle aldre.

Program:

- ★ Fra Ribus til Ryanair ★
- Ungdom mod nyliberalisme
- ★ Opgør med ghetopolitik og fremmedhad ★
- Ud af EU
- ★ Folketingsvalg2015 ★
- Kampen om Kobane ★
- og meget mere.

Tilmelding og kontakt for mere information

Telefon 91 86 28 82
hverdag 14-18
Oktober Bogbutik,
Vesterfælledvej 1B, 1750
København V
info@oktobernet.dk

Arrangører: Foreningen
Oktober, APK, DKU m.fl.

Når nej'et skal være mere end en mavefornemmelse

Af Lasse Nørbo, folkeskolelærer

Vi kender det alle sammen. En gang imellem er en mavefornemmelse rigeligt. En gang imellem kan man på baggrund af en mavefornemmelse tage en svær beslutning, fordi man inderst inde ved, at det er den rigtige beslutning. Sådan har jeg det personligt med OK15. Jeg kan fornemme, at jeg under ingen omstændigheder kommer til at stemme 'ja'.

Men sådan er det ikke alle, der har det. Der findes både dem, hvis mavefornemmelse er sløret af for mange rejemadder – I ved, dem, man får til de fine møder. Sløret af for mange pæne politiker-ord såsom værktøjer, rettidig omhu, håndtag, forhandlingstaktik, tandhjul og tålmodighed. De har sikkert glemt alt om, at mavefornemmelsen findes, og kommer højst sandsynligt til at stemme 'ja' til OK15.

Og så er der dem, der er meget i tvivl. I tvivl, fordi mavefornemmelsen ikke slår til. I tvivl, fordi OK15 omhandler deres hverdag. Deres liv. Og deres elevers hverdag og fremtid. Til dem har jeg skrevet dette indlæg i debatten, så de i stedet for en mavefornemmelse kan få argumenter til deres indre kamp mellem ja'et og nej'et. Her følger argumenterne for et 'nej' til OK15.

Arbejdstidsaftale

Det kan ikke understreges tykt nok. En arbejdstidsaftale, eller manglen på samme, er katalysatoren for folkeskolens fremtid. Har vi lærere ikke en arbejdstidsaftale, er banen for fremtidige besparelser, nedskæringer og forringelser for alvor kridtet op. Man skal ikke være matematiklærer for at forstå, at når kommunerne eller skolelederen i fremtiden skal spare, er det nemmeste naturligvis at få lærerne til at undervise flere timer. Dette er forholdsvis problemfrit, hvis ikke en arbejdstidsaftale sikrer loft over lektioner og et minimum af forberedelsestid.

Kigger man på de politiske tendenser rundtomkring i Europa, er det tydeligt, at der kommer massive besparelser på de offentlige sektorer i fremtiden. Besparelserne har allerede været i gang i mange år, og de vil helt sikkert fortsætte. I vores fremtidige kamp for en ordentlig og god folkeskole er det således altafgørende, at vi har en kollektiv arbejdstidsaftale. Denne er ikke-eksisterende i OK15, og en overenskomst uden så livsvigtigt et element kan og må vi ikke sige 'ja' til!

Moralsk forpligtende papir

Danmarks Lærerforening og Kommunernes Landsforening har lavet en forhandlingsprotokol – altså en rammeaftale for lokale forhandlinger – som de dog ikke er andet end moralsk forpligtende til at overholde. Og det er en meget vigtig pointe, at hvis Kommunernes

**OK2015
STEM NEJ!**

Landsforening havde ønsket at følge anvisningerne i forhandlingsprotokollen, så havde de jo ikke lavet det som en protokol, men som en reel aftale.

Vi skal heller ikke glemme, at de, der skal overholde det moralsk forpligtende papir, er de samme, som tidligere har kørt en smædekampagne mod lærerne, været usympatiske i deres forhandlinger med faggruppen og generelt har behandlet lærerne dårligt. Der vil givetvis komme små forbedringer på den korte bane som en slags compensation, men det er under ingen omstændigheder en holdbar løsning. En fagforening burde da slå korsets tegn over en aftale skrevet på et moralsk forpligtende papir.

Signalet ved et nej

De få indrømmelser, lærerne har fået fra Kommunernes Landsforening i denne overenskomst, er til at overskue. Gevinsten ved et 'ja' er minimal, og den gevinst er tidsbegrænset grundet

aftalens karakter. Lærerne skal forstå, at signalet, der sendes ved et 'nej', langt overgår de kortsigtede gevinster, OK15 bringer med sig.

Vi lærere kan ikke acceptere en folkeskole, der langsomt bliver kørt i sæk af forringede vilkår og nedskæringer. Vores navn skal ikke stå på den aftale. Vi skal ikke sige ja til en pseudo-løsning på folkeskolens akutte problemer. Alene signalet ved et 'nej' er meget værdifuldt.

Det er svært at sige, hvad der sker ved OK18, men en ting er sikker: Kommunernes Landsforening vil bruge argumentet om, at lærerne i '15 ikke havde noget problem med at indgå en overenskomst uden en arbejdstidsaftale, og at det derfor bør kunne lade sig gøre igen.

Om tre år ...

To år skulle der gå. Der skulle ikke mere til. Vi husker alle Anders Bondos berettigede forargelse over regeringsindgrebet, da han kort tid efter gik på nationalt tv. Vi husker også selv følelsen af at blive svigtet. De fleste af os var rasende, frustrerede, og vi følte os trådt på. Alligevel skulle der kun gå to år, før vreden og kampgejsten var glemt. Om ikke andet så i Danmarks Lærerforenings hovedbestyrelse.

Nu anbefaler hovedbestyrelsen enstemmigt, at vi stemmer ja til en overenskomst, der på ingen måde retter op på det svineri, de lavede sidste gang. Små bitte forbedringer skrevet på et papir, der mest af alt ligner en gummicheck, er, hvad vi har fået.

Jeg kan kun gisne om, hvad tre ekstra år kommer til at betyde for lærernes lyst til at tage kampen op. Det er forbløffende, hvor hurtigt man glemmer, og hvor hurtigt man vender sig til en dårligere hverdag.

Som faggruppe skylder vi eleverne, Danmarks folkeskole og ikke mindst os selv at tage kampen for ordentlige forhold op. Og den kamp kan ikke vente tre år, den skal tages nu.

Derfor: Stem nej!

Terrorhandlinger, som kun gavner den yderste reaktion

Af Henning Paaske Jensen

Hvordan skal terrorattentaterne, tilsyneladende begået af en islamistisk fundamentalist med baggrund i det københavnske bandemiljø, bedømmes politisk?

Det kan kun bedømmes som forbryderiske handlinger, der alene gavner den yderste reaktion, krigspolitikerne og fremmedhadet, og handlinger, som udspringer af en reaktionær ideologi og politik iklædt en religiøs fernis. Fremmedhadet vil i særlig grad blive opflammet i forhold til muslimer.

Det er en tid, der kalder på besindighed og eftertanke om ikke at lade os splitte op på race eller tro, men i fællesskab vende os imod terroren, imod krigene og imod den fremmedfjendtlige islamofobiske kampagne, som forsøges rullet ud i Europa.

Efter terrorattentaterne i Paris, som udåden i København er en kopi af, forsøgte politikere på enhver måde at hindre al eftertanke om, hvor vreden og hadet, som kan udnyttes til at udløse sådanne uhyrlige handlinger, kommer fra.

Terror og ytringsfrihed

Foto Benno Hansen

Dengang opsummerede alle partiledere samme aften: "Det var ufatteligt, det kunne ske." Men var det nu så ufatteligt?

Terrorhandlingen foregår i en ganske bestemt tid og sammenhæng, og alt for sjældent sætter medierne sådanne attentater i sammenhæng med Vestens rolle i dens forsøg på at underlægge sig Mellemøstens lande.

I blind forargelse over den kriminelle terror, som kostede to mennesker livet, foruden gerningsmanden, forbigår man

fuldstændigt, at Danmark med Vesten er medansvarlig for at lande som Irak, Libyen og nu Syrien er efterladt i kaos med stridende islamistiske fraktioner og med hundredetusinder af dræbte og millioner på flugt.

De overvejende muslimske befolkninger ser deres lande smadrede, udnyttet, trampet på og føler sig ydmyget på deres tro.

I forbindelse med den amerikanske anførte 'krig mod terror', som skiftende danske regeringer villigt har sluttet op om, understøttede det højreorienterede Jyllands-Posten den ledsagende islamofobiske kampagne med hadefulde Muhammed-tegninger, der fulgtes op af bl.a. den svenske højreekstreme Lars Vilks' karikering af Muhammed som hund.

Hån og spot over for muslimer foregives at være udtryk for frihed og demokrati og næsten en pligt i et angiveligt forsøg på at teste "ytringsfriheden" – men er ikke andet end beregnet provokation.

Ytringsfrihed for nazister: Lars Vilks, Dan Park og Co.

Svenskeren Lars Vilks, manden bag den stærkt dyrkede tegning 'Muhammed som gadekryds' og kunstkritiker, bliver i medierne fremstillet som en uforfærdet helt i kampen for ytringsfriheden og en forsvarer af 'vestlige værdier'. Denne fortælling er ikke blevet mindre af terrorattentatet ved Krudttønden på Østerbro i København, hvor et møde arrangeret af Lars Vilks-komiteen blev beskudt og en deltagende filminstruktør blev dræbt.

Men Vilks er langt fra nogen demokratiets vagthund, men derimod en vigtig skikkelse for at gøre de ekstremt højreorienterede bevægelser i USA og Europa mod 'islamisering' af henholdsvis det ene og andet kontinent stuerene.

Det er ikke ytringsfrihed generelt, han er forkæmper for, men den ubegrænsede ret til at forhåne muslimer og

til antisemitisk propaganda i almindelighed.

En af dem, Lars Vilks aktivt er gået i brechen for, er den svenske plakatkunstner Dan Park, som i sit hjemland blev dømt for 'hetz mod en folkegruppe'. Park blev kendt for at klistre plakater med racistiske motiver op i Malmø – blandt andet af beholdere med Hitlertysklands udryddelsesgas Zyklon B rundt om et jødisk forsamlingslokale.

Det såkaldt Trykkefrihedsselskabet sørgede for at udstille hans makværker i København sidste efterår. Mens anti-

racister og antifascister demonstrerede udenfor, holdt Vilks i oktober et foredrag til forsvar for Park på det Deichmannske bibliotek i Oslo, inviteret af den stærkt højreorienterede netblog Dokument.no, som blev flittigt benyttet af Anders Breivik.

Dan Park selv er aktiv i mange sammenhænge. Han var annonceret som taler den 9. februar på en Pegida-demo i Malmø, der samlede omkring 40 personer. Der kom han lige fra et nazistisk arrangement i Ungarn – en årlig markering af et slag, nazisterne vandt i Ungarn under 2. verdenskrig, arrangeret af den lokale afdeling af den berygtede internationale nazigruppe Blood and Honour. Nazigruppen udtrykker sorg over, at Hitlertyskland led nederlag i 2. verdenskrig.

Ifølge gruppens hjemmeside talte Park ved arrangementet og deltog i den efterfølgende fest.

I Oslo i oktober havde Lars Vilks holdt en glødende forsvarstale for Park. Han

erklærede, at nazipropagandisten stod for *'det eneste, som sker af overskridende natur i kunsten i dag'*. Nazisymboler og insignier på Parks plakater blev forsvaret som kunstnerisk frihed.

Det er med andre ord nazistisk og fascistisk ytringsfrihed, og dermed 'retten' til at ophidse til racistiske mord og pogromer både på muslimer og jøder, som Vilks og hans allierede baner vej og slås for.

Krig, terror og religion

Af Kommunistisk Politik

Terroranslaget ved Krudttønden på Østerbro og den jødiske synagoge i Krystalgade i København er tilsyneladende opklaret – som en enkelt mands aktion og ikke på opdrag af en voldelig islamistisk organisation. De uskyldige ofre og den formodede morder er begravet under stor mediebevågenhed.

Men de mest betydningsfulde reaktioner kommer først nu – blandt andet i form af nye kostbare 'terrorpakker' med øget overvågning og flere beføjelser til efterretningstjenesterne. Regeringens udspil til mere anti-terrorlovgivning kritiseres for at give mere magt til Forsvarets Efterretningstjeneste (FE) end den, som det altseende NSA er tildelt i USA.

Terror og ytringsfrihed

Faktisk har nye tiltag af denne type været på dagsordenen siden terroren i Paris mod Charlie Hebdo og et jødisk supermarked, som blev kopieret i København. Både toppen i EU og den amerikanske præsident har kaldt til 'forstærket kamp mod terror'. Terroren i København har gjort det lettere at gennemføre nye politistatstiltag og øge militariseringen af samfundet og samfundslivet – og få de sociale nedskæringer i den sammenhæng til at glide ned.

grebet var Danmarks deltagelse i krige i muslimske lande:

- Når unge mennesker, der er født og opvokset i Danmark og har gået på danske skoler, kommer så langt ud, at de er villige til at tage andre menneskers liv og i sidste ende dø selv, så er man nødt til at spørge sig selv, hvad det er, der skubber dem derud.

- Og her kan man ikke ignorere det faktum, at Danmark uafbrudt har været involveret i krige i den islamiske verden de sidste 10-15 år, hvor de og andre vestlige lande har dræbt utallige muslimer.

Dansk krigsdeltagelse er unægtelig en kendsgerning, som de danske krigspolitikere foretrækker helt at overse som forklaring på terror og en 'øget terrortrussel', selvom det ligger lige for. Så er religionsvanvid at foretrække.

De selvsamme krigspolitikere og glørværdige forsvarere af ytringsfriheden (den totale ytringsfrihed) og andre 'vestlige' (synonym for 'demokratiske', i modsætning til suspekte mellemøstlige) værdier har prompte reageret ved at kræve kalifatforkæmperne i Hizb ut-Tahrir forbudt.

Den socialdemokratiske justitsminister Mette Frederiksen siger:

- Min egen holdning er, at den organisation skal opløses. Og i det sekund, Rigsadvokaten mener, at der er grundlag for at få den opløst, skal det ske.

Liberal Alliance, Venstre, SF og Dansk Folkeparti bakker hende op.

De 'vestlige' værdier holder med andre ord ikke længe. Så bliver det politik, og det er noget helt andet! Så meget for ytringsfriheden!

Hvor går man hen?

*Hvilken vej går man
når en ung dansk mand har skudt
med automatvåben i København
og man godt vil hyle
men ikke deltage i hykleriet*

Hvor går man hen?

*Hvilken ro finder man
når en forvildet sjæl
har krævet livløse kroppe*

*og man er chokeret
men ikke overrasket*

Hvor går man hen?

Hvilken retning kigger man i

*når man lige har set scener som fra en film
der afbrydes af reklamer for krig og terrorpakker
og man godt vil bøje hovedet for ofrene
men ikke bukke under for det reaktionære pres*

Hvor går man hen?

Hvor går du hen?

K. Dalgaard

Og det er bare en top af isbjerget. En anden eftervirkning er det stadig tydeligere indslag af religion i det offentlige liv og den offentlige debat. Terroren tolkes ikke politisk, men simpelthen som et nærmest uforståeligt udslag af religiøs fanatisme, der giver sig udtryk i et angreb på 'fundamentale vestlige værdier' som 'ytrings- og religionsfrihed'.

Den islamistiske organisation Hizb ut-Tahrir har Rigsadvokatens ord (fra 2008) for at være ikke-voldelig og drive sin virksomhed på lovens grund. Den talsmand Junes Kock antydede, at hovedårsagen til terroran-

Det benægtes stædigt af alle krigspolitikere – fra præsident Obama til den sidste partisoldat i de to danske blokke – at krigen og interventionerne i Mellemøsten er en religionskrig, en krig mod muslimer. Til gengæld kan man ikke forklare, hvorfor krigen så er der – andet end som en krig mod terror (islamistisk), efter at man har opgivet at fremstille dem som en kamp for demokrati.

De virkelige forklaringer: at det er krige om magt og indflydelsessfærer, om olie og ressourcer – med andre ord imperialistiske krige – må under ingen omstændigheder nævnes.

Der er hele tiden en dobbelttydighed i krigsmagternes positioner, og derfor er det også let for islamister, fredelige eller voldelige, at fremstille krigen som religionskrige, de kristne og jøderne mod muslimerne.

Men at det er politik og ikke religion, der er motivkraften, ses f.eks. af de 'al-

liancer' og kampfællesskaber, der også etableres mellem de vestlige krigsnationer og islamisterne – indbefattet mellem så tilsyneladende forskellige kræfter som Dansk Folkeparti og Hizb ut-Tahrir som i krigen mod Gaddafi i Libyen – hvor islamisterne og Islamisk Stat i sidste ende trak det længste strå i denne alliance mellem dybt reaktionære kræfter.

Islamisternes politik er demagogisk og bedragerisk. Ikke anti-imperialistisk på nogen måde, men dybt reaktionær. Dansk Folkepartis tvilling.

Muslimske moskeer i Europa har i lang tid været angrebsmål for nazister, fascister og racister. I Sverige f.eks. er der i den senere tid gennemført en række brandattentater mod moskeer flere steder i landet. Angrebet ved den jødiske synagoge i København har fået muslimer til at danne en fredsring om synagogen i Oslo, en aktion, der nu tilsyneladende vil blive gentaget Sverige og Danmark.

Den folkelige danske reaktion på terroreren har – uanset om man har deltaget i de officielle manifestationer med deres appel om nationalt sammenhold eller har afvist at gå hånd i hånd med notoriske racister fra Dansk Folkeparti – været at opfordre til ikke at skærpe modsætningerne, til tolerance og accept af og respekt for mangfoldighed. Pegida-kopi-demonstrationerne ser ud til at klinge af.

Og sådan bør reaktionerne og den fortsatte kamp mod de reaktionære konsekvenser af terrorhandlingerne være: som en kamp mod nye skridt mod politistat og overvågning, som en kamp mod racisme og fascisme, som en kamp mod imperialistisk krig og afledt terror.

Ikke som en kamp med religionssamfund som dominerende aktører. Det fører kun til sekterskridt. Men som en fælles kamp – kristne, jøder, muslimer og ateister.

Bomber og undertrykkelse mod terror: Ikke i vores navn

Af Århus mod Krig og Terror

Efter drabene i København kalder politikere og presse til national samling.

I den nye nationale samling skal vi holde hinanden i hånden og stå sammen om Danmarks politik for terrorbekæmpelse', og vi skal i nationens og ytringsfrihedens navn acceptere krænkende tegninger. Man gør krænkerne til en slags frihedskæmpere og forsvarere af ytringsfrihed.

Vi, der mener, at man som et anstændigt menneske ikke bør krænke andre eller bifalde krænkelser, kan derfor ikke være med.

Kurt Westergaard og Lars Vilks ved, at deres tegninger krænker folk, men de bliver alligevel ved. Man må antage, at de bevidst ønsker at krænke.

Det er udtryk for dårlig moral. Det er en forvrængning at gøre det til udtryk for ytringsfrihed og modstand mod terror.

Man kan godt diskutere religion uden at krænke. Det viser Jens Galschiøt udstilling i Silkeborg.

Det er ærgerligt, at politikerne, med Birthe Rønn Hornbeck som en hæderlig undtagelse, ikke tør tage afstand fra krænkerne og give plads til en anstændig terrormodstand, hvor man både kan være imod terror og samtidig synes, at krænkerer er usympatiske og krænkende adfærd er umoralsk.

Vi, der mener at bomber og undertrykkelse skaber mere terror, kan ikke være med.

Århus mod Krig og Terror mener, at:

- Terrorister skal straffes ved rettergang og domfældelse, ikke med krig.
- Terror kan kun forebygges med udvikling og social retfærdighed, ikke med bomber og undertrykkelse.

Århus mod Krig og Terror har længe peget på, at Danmark med sin krigspolitik har bidraget til at skabe kaos og udbredt håbløshed og desperation i lande som Afghanistan, Irak, Somalia, Libyen og Syrien. Det har skabt basis for at hverve terrorister, og det har gjort Danmark til et terrormål.

Vi har ligeledes peget på, at fremmedfjendsk politik i Danmark skaber udstødelse og håbløshed, som giver basis for at hverve terrorister i Danmark.

Vi opfordrer politikerne til at stoppe krigspolitik og fremmedhad.

Et overnationalt Europol EU's terrorpoliti

De to danske regeringsblokkes fælles kampagne for at ophæve den danske retsundtagelse (som manipulerende i medierne kaldes 'retsforbeholdet') intensiveres i øjeblikket, uanset den stadig mere intense valgkamp mellem blokkene om regeringsmagten efter det kommende folketingsvalg.

Begge blokke er enige om at udskrive en folkeafstemning for at få undtagelsen afskaffet kort efter valget.

På det seneste er direktøren for Europol Rob Wainwright blevet inddraget i kampagnen mod den danske undtagelse.

Han er vidt og bredt i medierne blevet citeret for, at 'Danmarks sikkerhed er truet', hvis ikke retsundtagelsen ophæves.

Baggrunden for den fornyede kampagne er, at Europol som en følge af Lisabon-traktaten går fra at være et mellemstatsligt politisamarbejde til at være overnationalt. I denne sammenhæng lader EU også Europol skifte karakter. Dette fremgår efter EU's topmøde om terrorbekæmpelse 12. februar.

Regeringen prøver på den ene side at true os med, at der ikke kan bekæmpes

kriminalitet over grænserne, hvis vi bevarer retsundtagelsen, og på samme tid støtter de, at Europol får langt videre beføjelser og bliver et 'terrorbekæmpende korps'. Det kan også betyde, at Europol får funktion af et overnationalt uropoliti for hele EU.

At bekæmpelse af kriminalitet over grænserne sagtens kan fungere også med en dansk retsundtagelse, fremgår af en artikel af Folkebevægelsen mod EU's Lave K. Broch (suppleant til EU-parlamentet) om retsundtagelsen:

"Norge, Island, Schweiz og en lang

Juncker: "Tiden er inde til fælles EU-hær"

EU-kommissionens formand og ledende tyske politikere melder klart ud: Der skal skabes en EU-hær og en fælles udenrigspolitik. En stærk, sam-

let hær vil være så meget mere effektiv mod 'landets fjender'. Her tænkes ikke mindst på Rusland. Kræfterne bag det nazistiske tredje rige har ikke opgivet deres imperialistiske mål og deres 'Drang nach Osten'.

Ledende tyske politikere lagde allerede op til dette kursskifte i retning af oprustning og angrebskrig i 2014, hvor både den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier og krigsminister Ursula von der Leyen meldte ud, at den antimilitaristiske tid var slut for Tyskland.

"Fælles styrker vil blive den logiske konsekvens af et stadigt stærkere militært samarbejde i Europa," sagde Ursula von der Leyen dengang til Der Spiegel.

Juncker klager nu over, at EU ikke bliver taget tilstrækkeligt alvorligt! Så der skal åbenbart sættes militær magt bag ordene og sanktioner: *"En fælles EU-hær vil signalere til Rusland,*

at vi mener det alvorligt, når vi siger, at vi vil forsvare den europæiske unions værdier." Mens Norbert Röttgen, formand for den tyske regerings udenrigsanliggender, supplerer med, at de 'nationale mini-hære' er helt utilstrækkelige: *"Europas militær trænger til et boost."*

Voldsmagt EU

Ursula von der Leyen kræver generelt øget oprustning, mens hun i samme åndedrag udtaler, at en fælles EU-hær er vejen frem. Her trækkes også Islamisk Stat ind – Vestens argumenttrumf for uendelig krig:

"Man må ikke undervurdere IS. Det bliver en kamp, der varer meget længe."

The European Defence Union (EDU)

Tyske toppolitikere støtter idéen, mens Storbritannien og Frankrig har udtrykt bekymring i forhold til, at den fælles EU-hær og fælles krigspolitik kan tænkes at svække NATO. Norbert Röttgen

understreger, at man ikke ser alle EU-landenes opslutning om fælles hær som en forudsætning for at gå i gang. Enkelte EU-lande kan starte processen uden at tage hensyn en eventuel modstand.

Det minder om den måde, EU's kombinerede militær og politistyrke, Eurogendfor, er skabt, hvor en række EU-landes lovgivning hidtil har forhindret en direkte tilslutning.

USA og EU er på samme tid imperialistiske partnere i NATO og konkurrenter. Der er dog ingen tvivl om, at også NATO ønsker oprustning af EU-landene.

En rapport med titlen "More Union in European Defense", der er udgivet i februar af den tidligere NATO-generalsekretær Javier Solana gennem tænketanken CENTRE FOR EUROPEAN POLICY STUDIES BRUSSELS, peger i samme retning – mod en mere offensiv militær EU-politik i et tættere samarbejde.

Rapporten ligner nærmest drejebogen til de aktuelle udmeldinger fra EU-Kommissionen og de ledende tyske politikere.

I konklusionen kan man bl.a. læse:

"Vi tror fuldt og fast på, at tiden er inde

række andre lande har aftaler med Europol. Aftalerne sikrer, at disse lande samarbejder med Europol f.eks. angående bekæmpelse af hvidvaskning af penge, menneskehandel og narkohandel. Samtidig har disse lande uden for EU deres selvstændige retspolitik. Det betyder, at f.eks. Norges demokratiske spilleregler gælder, når Norge skal vedtage nye love inden for retspolitikken."

En lignende aftale vil sagtens kunne indgå for Danmarks vedkommende, uden at retsundtagelsen opgives eller Europol får operationsområde som antiterrorkorps i Danmark.

til skabelsen af **The European Defence Union (EDU)**, der understøtter NATO i dets territoriale forsvar."

Denne 'forsvars'union og militariseringsoffensiv har ifølge rapporten også til formål at styrke militærindustrien og udvikle EU's militære teknologi.

Kriser og fjendebilleder baner vejen

Rapporten slutter:

"De mange kriser, Europa har stået over for, har gjort forandring mulig. Kriserne giver os en mulighed for at sikre en mere fredelig og udbytterig fremtid for EU."

Her kan man roligt tilføje ordet selvskabte til de 'mange kriser' og pege på opløsning og krig i Ukraine, Syrien og Irak understøttet af den massive propaganda om 'faren fra Rusland og Islamisk Stat'.

Trin for trin udvikles EU til den fuldt udbyggede overstatslige union med fælles udenrigspolitik, fælles økonomisk politik, socialpolitik, retspolitik, med ét stort indre marked – helt uden demokrati og med fælles imperialistiske krige.

Kræfterne bag det nazistiske tredje rige har ikke opgivet deres mål og deres 'Drang nach Osten'. Bestræbelserne føres videre gennem EU og NATO.

Sammen ruller vi fremtiden ud Socialisme er svaret

Disse krav rejser vi 8. marts 2015

Kvindernes Internationale Kampdag

Der er brug for lønkroner på hele lavtlønsområdet i stedet for snak og statistikker.

Økonomisk diskriminering af kvinder på løn, livsindkomst og pension må stoppes.

Fuld dækning for prisstigninger på offentlige sociale og pensions-ydelser.

Ret til at leve og skabe et meningsfuldt liv – for os og for vores børn

6 timers arbejdsdag – nej til KL's angreb på de offentlig ansattes arbejdstid.

Nedsæt arbejdstiden til 6 timer med fuld lønkomensation. Det vil give flere jobs, mindre stress og mulighed for at få arbejde og børn til at hænge sammen.

Rul de nyliberalistiske reformer tilbage. Social genopretning.

Skrot dagpengereformen og rækken af asociale reformer af kontanthjælp, sygedagpenge, førtidspension og fleksjob. For retten til en selvstændig indkomst ved arbejdsløshed og sygdom.

Opgør med EU's nedskæringspolitik og asociale reformkrav.

Danmark ud af EU.

Nej til Bankunion og nej til afskaffelse af retsforbeholdet. Nej til EU-stat, EU-politi og EU-hær.

Solidaritet med det græske og de europæiske folks kamp mod EU-trojkens asociale nyliberale nedskæringskrav.

Reel ligeløn nu. Markant lønstigning på lavtlønsområdet.

Nej til diskriminering og ideologisk undertrykkelse – vi har brug for hinanden uanset farve, alder eller køn.

Nej til racisme og fremmedhad, nej til det reaktionære kvindesyn.

Nej til dansk krigsdeltagelse. Stop indkøbet af krigsfly for 30 mia kr.

I stedet kræver vi mere velfærd, flere ressourcer til folkeskolen og daginstitutionerne.

Hverken rød eller blå blok opfylder disse krav. Der må opbygges et folkeligt alternativ.

Uligheden i verden og i Danmark vokser. Undertrykkelsen øges. Klimaproblemerne forværres uafbrudt. Kapitalismen har spillet fallit. Det er et socialistisk samfund, der skal til.

Solidaritet med kvindernes kamp for lighed, frihed, fred og sociale fremskridt i hele verden!

Arbejderpartiet Kommunisterne
APK

Kvindeudvalget

**På vej mod APKs
6. kongres**

*Tale ved arrangementet ved Kvindernes Internationale Kampdag i Oktober Bog-
café i København.*

I søndags var det otte år siden, politiets terrorkorps satte sit voldelige angreb ind på Ungdomshuset på Jagtvej 69. Få dage senere var fristedet for københavnske unge jævnet med jorden. Det skete under store protester – ikke kun fra de unge selv. Mere end 750 blev anholdt, over 200 varetægtsfængslet. Kvarteret blev omdannet til en borgerkrigszone. Politiets tåregas drev gennem gaderne. Officielt brugte politiet og retsvæsnen over 100 mio. kr. på aktionen. Københavns kommune brugte et tilsvarende beløb. Der blev ikke sparet fra statsmagtens side mod en ungdom, der ikke ville makke ret.

Jagtvej 69 var mere end et ungdomshus. Det var et af den københavnske arbejderbevægelses første samlingssteder. Det var et historisk sted for kvindekampen. Netop dér blev 8. marts til Kvindernes Internationale Kampdag. Et stort kvindemøde under Socialistisk Internationales kongres i 1910– for 105 år siden – besluttede dette i Folkets Hus på Jagtvej 69. Den drivende kraft var en af kvindekampens virkelige grand old ladies, den tyske kommunist Clara Zetkin.

Netop af den grund var Jagtvej 69 i mange år fredet. Men klassekampen skifter. Med nyliberalismens raseri af alt, hvad der er progressivt, er arbejderungdommen og kvinderne blandt de første, der rammes, og hvis historie skal glemmes.

Man kan se på dette videoklip med Clara Zetkin, der læser op af teksten til resolutionen om de arbejdende kvinders internationale kampdag, at teknikken, tøjet og lyden er fra en helt anden tid. Men det er det samme samfundssystem – det kapitalistiske udbyttersystem og imperialismen

– vi lever under endnu.

Clara Zetkin og datidens socialistiske kvindebevægelse fokuserede på fire hovedkrav:

1. Kampen for omsorg for mødre og børn, 2. kampen mod prisstigninger, 3. kampen for valgretten, og 4. kampen mod krigsfaren.

Hvordan er det i dag?

1. Kampen for omsorg for mødre og børn.

Det er hele spørgsmålet om de sociale forhold, sundhedssektoren, uddannelsesområdet og daginstitutionsområdet. Hvad er det lige, vi ser ske her? EU's budget- og privatiseringskrav har næsten raseret den offentlige sektor på disse områder. Bølgen af de nyliberale reformer – som f.eks. kontanthjælpsreformen, dagpenge- og sygedagpengereformen har fjernet og skåret tidligere sociale rettigheder og ydelser. Omsorg er blevet til kold forretning og for dem, der har råd.

2. Kampen mod prisstigninger.

Det er spørgsmålet om vores levevilkår. Kvindernes uligeløn på næsten 20 % vokser med den individuelle løn. Ligelønnen solgte den EU-indspiste fagtop med deres millionlønninger endnu en gang ved dette års overenskomster. Lavtlønnen fik igen de mindste smuler. Kernen i de angreb, vi ser, er arbejderklassens løn- og arbejdsvilkår. De skal trykkes helt i bund for at sikre profit. Overenskomster og faglig organisering forsøges afskaffet.

Lige nu kæmper personalet i flytransporten mod dette; før dem var det slagteri- arbejderne, før dem lærerne under den store overenskomst-lockout, og før dem sosu'erne og sundhedssektoren.

I dag skal både mænd og kvinder arbejde i flere år, flere timer og mere intensivt end tidligere. Døgnet og ugen har flydende, fleksible arbejdstider. Løn og pension er individuel. At skabe arbejdsforhold, der sikrer menneskers liv og helbred, sikrer tid til både arbejde og familie, er et hovedspørgsmål i dagens kvindekamp og arbejdskamp.

3. Kampen for kvindernes valgret.

Det er jo 100-års jubilæum i år. Det skal fejres med glamour og glitter. Ligesom dengang borgerskabets kvinder gik i optog til Amalienborg for at takke kongen for, at kvinder og tjenestefolk fik valgret med Grundloven i 1915.

Hvad er det lige, man forsøger at skrive ud af historien her? Jo, det faktum, at ikke alle kvinder fik valgret for 100 år siden. Valgretten gjaldt hverken for mænd eller kvinder, der modtog offentlige sociale ydelser, datidens fattighjælp. De var ikke moralsk værdige. De fik først valgret med grundlovsændringen i 1953.

Det parlamentariske såkaldte demokrati brandes i dag som en særlig vestlig værdi. En næsten gudbenådet værdi, der nærmest faldt ned fra himlen sammen med Dannebrog i hine tider. I bund og

grund er det et klassespørgsmål – hvem har magten?

Det er ikke nok at kalde sig feminist. Det gør selv Sveriges mandlige statsminister Löfven. Det er der nemlig stemmer i. Det handler først og fremmest om de sociale rettigheder – og om retten til en uddannelse og et arbejde. Ikke bare som en måske-mulighed for nogle, men som en reel ret til at kunne klare sig selvstændigt, leve og udvikles, som man vil. Det handler om et opgør med EU's ny-liberalistiske nedskæringspolitik.

APK har stillet en lang række konkrete krav op for at få arbejde, familie og retten til sin egen krop og liv til at hænge sammen. Det handler i sidste ende om, at hverken kvinder eller mænd kan opnå frigørelse og befri deres liv i et kapitalistiske system, der bygger på undertrykkelse og profit. Det er derfor, vi skal have socialisme. For at kunne skabe og udvikle et frit liv sammen.

Og så var der det fjerde punkt, som kvindebevægelsen fokuserede på:

4. Kampen mod krigsfaren.

Er det ikke brandaktuelt? Danmark er en krigsførende nation og har været det si-

den 2001, hvor krigsforbryderen, den senere NATO-generalsekretær Fogh Rasmussen førte Danmark med som en fast allieret i USA's og NATO's terrorkrig. Der føres flere krige end nogensinde før og mange steder i verden. Faren for en ny stormagtskrig vokser akut.

I krigspropagandaen bliver gode værdier som f.eks. solidaritet brugt for at sælge det modsatte. Krig bliver til fredsbevarende og fredsforebyggende indsats. Krig bliver til stabiliseringsindsats. Stabilitet til imperialistisk kontrol og indsats til krig, der sammenkobler militært og civilt. Soldater bliver til konfliktnedtrapende aktører.

Prøv at se dette klip fra Youtube: Der er NATO, der 'fejrer' kvindernes internationale kampdag.

Der er kun tre ord i filmen: KVINDER, FRED, TRYGHED. Den er næsten klinisk renset for våben, bomber, soldater, NATO-fly. Det er farligere for kvinder at hente vand og brænde end at være i en kampzone, lyder budskabet fra NATO og FN. Man ser billeder af verdens undertrykte kvinder og får enkle klare facts om deres undertrykkelse.

Eller gør man? Verdens undertrykte kvinder bærer alle slør i filmen. NATO og FN er forvandlet til tre civile talende jakkesæt af begge køn med tydeligt vestligt udseende. De gentager ordene KVINDER, FRED, TRYGHED. De er garanten. Det er krigspropaganda rettet mod kvinder.

Hvor mange gange har vore politikere ikke trukket det kort, der hedder, at vi fører krig i solidaritet med landets undertrykte kvinder? For at hjælpe disse kvinder og ikke for vores egne magtinteressers skyld? Vi bomber landet, så pigerne kan gå i skole!

Millioner af kvinder verden over lever i

en uhyggelig virkelighed, hvor kvinder holdes som slaver, voldtages, udsættes for vold eller dræbes. Det sker med magthavernes accept. Det er et mix af sammenfaldende interesser mellem feudale traditioner, imperialistiske interesser og religiøs fundamentalisme. Det betyder et brutalt og reaktionært kvindesyn og kvindeliv.

Men *fred, frihed og tryghed* – det kan vi kun selv skabe gennem kvindernes og befolkningernes egen kamp for at kunne bestemme over sin fremtid.

Fred, frihed og tryghed skabes i styrkelsen af den store verdensomspændende solidaritet, der findes i, at vi kæmper mod det samme system for retten til livet.

8. marts 2015 rejses krav i Irland, Peru og Detroit for retten til vand – mod privatisering

I Burkina Faso rejses kravet om retten til brød, i Chicago kravet "Mad er en menneskeret". I EU-landene rejses krav mod nedskæringspolitikken og fattigdommens konsekvenser – for retten til at kunne købe mad.

I København, Rom, Manila og New York rejses krav mod militarisering, politivold og krigene.

I Istanbul, Paris, Mexico City og Tunis rejses kravene om stop for volden mod kvinder.

Kvindernes Internationale kampdag er levende bevis på den voksende kvinde-kamp verden over.

Dorte Grenaa er medlem af Arbejderpartiet Kommunisterne og har været aktiv i kvindekampen for ligestilling og frigørelse siden 1970'erne, blandt andet som forkvinde for Kvindefronten.

**På vej mod APKs
6. kongres**

AKTIONSDAG – TID TIL FRED

6. april – 2. påskedag 2015

I efteråret 2014 så et nyt fredsinitiativ dagens lys under overskriften ”Tid til fred – aktiv mod krig”. Lørdag d. 7. februar blev det besluttet under konferencen ”Sæt fred på dagsordenen” at gennemføre ”Aktionsdag for fred”. Datoen for denne fredsdag er d. 6. april (2. påskedag) og vil foregå på og fra Den Røde Plads ved Nørrebro Hallen.

En snes organisationer har allerede tilmeldt sig. Den næste måned vil aktivister mobilisere alle de kræfter, der ønsker at freden bliver et vigtigere tema end den krigsdagorden, der præger både den danske og globale politiske scene.

Tiden er kommet til at folk uanset alder, køn, kultur, politisk og religiøs overbevisning går sammen for at skabe en ny fredskultur, der både inkluderer kampen for den personlige og sociale ytringsfrihed, retten til at eksistere uden konstant at blive truet på sin eksistens og med ønsket om at samtlige artikler i FN's Menneskerettighedserklæring bliver overholdt både af politikerne, firmaerne og medierne.

Det globale menneske i sameksistens med deres venner og familie oplever, at deres hverdag dagligt bliver splittet og det lige fra at ens arbejde bliver taget fra en til man bliver nødt til at flygte fra sit hjem, fordi såkaldte allierede har besluttet at føre krige med hære der både er armeret med skydevåben, torturmetoder, bomber, fly, droner og overvågning.

Siden 11. september har krigene eskaleret og enhver fredelig modstand bliver

*Det er tid til fred. Stop krigene!
Stop dansk krigsdeltagelse!
Stop indkøbene af nye kampfly!*

Tid til fred

enten tiet ihjel eller mistænkeliggjort til at være terrorisme.

I Danmark er freden og den menneskelige tillid truet pga. en fuldstændig overdreven overvågning, fordi der rundt om i landet er placeret ca. 500.000 kameraer i det offentlige rum. Altså 1 kamera til 10 personer. Denne overvågning argumenteres med ”at det er for at skabe tryghed”, men virkeligheden er den modsatte og minder om tiden før den kolde krigs ophør hvor ”vest” beskyldte ”øst” for at kontrollere alle dens medborgere.

Udover kameraovervågning er der (u)vissheden om digitalovervågning. Mange føler sig overvåget af deres banker eller gennem NemID eller af

firmaer der spammer os med tilbud blot fordi vi kigger på deres hjemmesider. Man kan spørge sig selv om dette har noget med krig at gøre? Overvågnings-samfundet er en del af den førte politik, for hver eneste gang det politiske system toner frem i medierne og påstår, at sikkerheden er truet, så gribes der til metoder, hvor den enkelte og den sociale helhed trues på sin integritet. For selv vores mest private samtaler tjekkes uanset om det er vores telefoner eller e-mail. Denne form for kontrol skyldes et system, der er i vildrede og ikke ved bedre end at bekriige almindelige mennesker.

Aktionsdagen for fred vil være et åbent og positivt arrangement, hvor vi vil samle alle og ikke ha’ fokus på det der indtil nu har splittet os. For vi tror på det bedste i mennesket og ved at ønsket om fred i alle tider ligger latent som et af menneskets dybfølte ønsker for at kunne leve som et helt menneske uden frygt for krigens trusler og dens altid negative konsekvenser for alle mennesker.

På dagen vil der foregå aktiviteter for både børn og voksne. Musik, teater, ansigtsmaling, fredstalere og et menneskeskabt fredstegn.

www.tidtilfred.nu

Facebook:
AKTIONSDAG - TID TIL FRED

Landsdækkende fælles kampagne **NEJ TAK TIL NYE KAMPFLY!**

cifret milliardbeløb?

Et flertal i Folketinget siger ja og stiler mod en beslutning vedrørende typen af fly i sommeren 2015.

Vi er mange, der tager afstand fra Danmarks krigspolitik og anskaffelsen af nye angrebsvåben. Vores samfund bør prioritere velfærd og fred over død og ødelæggelse.

Derfor starter vi nu en fælles kampagne for alle interesserede med oplysning og aktiviteter mod denne milliardinvestering. Vi afviser, at vores fælles midler skal bruges til at indkøbe materiel beregnet til angrebskrige, mens der bliver sparet og beskåret på alle samfundets grundlæggende velfærdsområder.

Carsten Andersen fra kampagnen udtaler:

"At købe kampfly er en forkert beslutning. Jagerbombere er ikke beregnet til at forsvare Danmark. Kampflyene er beregnet til at kaste bomber og sprede død og ødelæggelse i fjerne lande. Med erfaringerne fra Danmarks mislykkede krige i Afghanistan, Irak og Libyen er der brug for at skifte politik, og begynde at arbejde for fred med fredelige midler. Et køb vil binde Danmark til at

Partierne bag forsvarsforliget for 2013-17 planlægger at købe nye kampfly, der matcher deres ønske om en aggressiv udenrigspolitik med deltagelse i USA's og NATO's krige. Det sker i en situation, hvor de samme politikere mener, at samfundet ikke har råd til velfærd.

En fælles kampagne for alle modstandere af flykøbet er nu skudt i gang med hjemmeside, facebookside og en underskriftsindsamling. Initiativtagerne opfordrer organisationer, grupper og enkeltpersoner til at gå med i kampagnen.

Vi starter i dag d. 6. marts 2015 den landsdækkende fælleskampagne:

NEJ TAK TIL NYE KAMPFLY!

Det danske samfund står over for en stor beslutning.

Skal der købes nye kampfly for et to-

Kampagnens grundlag:

Køb af kampfly vil være en af vor tids største offentlige investeringer – men Danmark har ikke brug for nye kampfly!

Kampfly er designet til angrebskrig, ikke til forsvar. Vi siger nej til flere krige, nej til drab og ødelæggelse.

Kampfly skaber ikke de lovede arbejdspladser – og under alle omstændigheder kun i våbenindustrien.

Prisen for kampfly er 30 milliarder

alene i indkøb og binder os til nye milliardudgifter gennem flyenes levetid.

Skab i stedet nyttige arbejdspladser!

Det sociale sikkerhedsnet er slidt tyndt – brug pengene på velfærd frem for krig!

Sæt freden på dagsordenen – byt Danmarks krigsdeltagelse ud med en fredelig dansk udenrigspolitik.

Krig er foragt for liv

– fred er at skabe

Nej til nye kampfly – ikke flere krige

– ja til velfærd – ja til fred

fortsætte den aggressive krigspolitik og til at prioritere angrebskrig over velfærd."

nejtaktilnyekampfly.wordpress.com

Facebook: Nej tak til nye kampfly

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med

kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet - hver dag

KPnetTV

Reportager fra gaden på youtube

KPnetavisen Facebook forum

Twitter @kpnetdk

Tegn abonnement på månedsbladet

Kommunistisk Politik

Deltag på kpnet.dk/blogs

Lyt til Oktober Radio på speaker

kontakt: kompol@apk2000.dk

Sygdomsbehandling i Danmark: Novo Nordisk styrer

Novo Nordisk er Danmarks største virksomhed målt på dens markedsværdi, der med et overskud på 34 milliarder i 2014 har overhalet AP Møller Mærsk.

I en kronik i Politiken d. 22. februar sætter diabetesforsker Allan Arthur Vagg spot på nogle grelle forhold omkring dansk forskning. Ved hjælp af et mix af økonomiske bevillinger og trusler om at flytte produktionen ud af landet har insulinproducenten Novo Nordisk sat sig på diabetesforskningen og har desuden fået stor indflydelse på prioriteringerne inden for sundhedspolitikken. Industriens rolle betyder bl.a., at brug af diabetesmedicin kommer i højsædet frem for forebyggelse, der i virkeligheden har langt større effekt.

Novo Nordisk er Danmarks største virksomhed målt på dens markedsværdi, der med et overskud på 34 milliarder i 2014 har overhalet AP Møller Mærsk. Virksomhedens storsælgende varer er bl.a. insulin, hormoner og fedmemedicin. Direktør Lars Rebie Sørensen sidder desuden i repræsentantskabet for Danmarks Nationalbank og i bestyrelsen for Dong Energy.

Novo Nordisk har efterhånden fået en styrende rolle i forskningen i Danmark, der i stadig højere grad køres på private midler og efter private interesser. Gennem Novo Nordisk Fonden køres Steno Diabetes Center, et forskningscenter på Københavns Universitet og Det Danske Diabetesakademi med hovedsæde på Odense Universitetshospital.

De private interesser betyder, at behandlingen ikke vurderes objektivt, og at behandling altid sættes over forebyggelse. Et eksempel på det første er i følge Allan Arthur Vagg, at diabetes 2-patienter er i stor risiko for overbehandling. De insulinchok, der ofte bliver følgen af insulinindtagelse, udgør i mange tilfælde en større risiko end et for højt blodsukker.

Men forskningsresultater i denne retning får ikke gennemslagskraft, når de, der står for forskningen, har interesser i produktionen af insulin og anden diabetesbehandling.

TEMA: KEMI I KROPPEN

Forebyggelse er langt mere virksomt

Den afgørende årsag til diabetes 2 er industrialiseret kost baseret på hurtige kulhydrater og fedtstoffer af dårlig kvalitet. Forsøg, der blev gennemført i 2014, viste med al tydelighed, at diabetes 2 kan – selv når den er brudt ud – bekæmpes gennem kosten.

I et videnskabeligt gennemført forsøg under Aarhus Universitet blev en gruppe diabetes 2-patienter inddelt i tre grupper. Den ene spiste 'normal' industriekost, den anden spiste 500 gram grøntsager købt i en almindelig butik, og den tredje gruppe spiste 500 gram gammeldags grøntsager hver dag.

Gammeldags grøntsager er gamle sorter, der ikke er ændret i retning af en sødere smag og et større kulhydratindhold, som de massefremstillede grøntsager typisk er. Det helt markante resultat for diabetikerne gav de gammeldags grøntsager, der indeholder flere bitterstoffer.

- Vi ser en effekt, som er lige så stor som den bedste medicin, man overhovedet kan få, udtalte lederen af forsøget Per Bendix Jeppesen.

Lobbyisme

Flere og flere penge kanaliseres over på diabetesområdet. Diabetesbehandling prioriteres meget højt i Danmark, men måden, det sker på, er tilsyneladende i væsentlig grad styret af hensyn til Novo Nordisks forretningsmuligheder frem for af hensyn til vores sundhed.

Forskningen drejer sig om ny medicin, måleapparater, doseringsmetoder osv. En klar interesse for industrien, men ikke forskning, der retter sig mod bekæmpelse af diabetes. Insulinproduktion og -salg til mennesker med type 2-diabetes herhjemme og på verdensmarkedet udgør aktuelt den mest indbringende forretning i Danmark, og Novo Nordisks direktør Lars Rebie Sørensen har fat i den lange ende af al diabetesforskning og -behandling i Danmark i dag.

Forskningen udgør en naturlig autoritet, og anbefalinger og produkter spredes videre gennem udskrivelsen af recepter hos de praktiserende læger. Lobbyismen består således både gennem overtagelsen af forskningen, truslen om at flytte arbejdspladser ud af landet og gennem de forsøg på påvirkning af lægerne til at bruge firmaets lægemidler, man ved foregår.

Ikke kun produkter fra Novo Nordisk anvendes i diabetesbehandlingen – der er også andre producenter. Men ofte beder patienterne selv om Novos insulinprodukter, der jo er 'anerkendt og blåstempelt' i det danske samfund.

Det bør være et princip, at forskning og sygdomsbehandling bør styres ud fra befolkningssundhedens interesse og først og fremmest sætte ind mod sygdommens årsager. Forskningscentre bør ikke finansieres gennem private fonde, men prioriteres af samfundet ud fra den størst mulige effekt for sundheden.

Sverige og Danmark: GMO i osteproduktionen

I Sverige har det med god grund vakt debat, at Arla vil tage en GMO-teknik i brug i deres osteproduktion. Men i Danmark er teknikken allerede i brug, ligesom stort set alle ikke-økologiske køer, svin og kyllinger fodres med genmodificeret soja.

For at få ost til at stivne skal man bruge løbe, et enzym, der traditionelt stammer fra kalvemaver. Imidlertid er det billigere at bruge en kunstig fremstillet løbe produceret gennem genmodificering.

Sverige har haft en mere GMO-kritisk politik end Danmark, og de har bl.a. haft en regel vedtaget af deres branche-forening, der sikrede, at køer ikke blev fodret med GMO-foder, og at den svenske mælk således blev holdt GMO-fri.

Denne politik blev forladt i 2014, hvor mælkeproducenterne blev stillet frit. De kunne herefter selv vælge at sige ja eller nej til GMO.

Arla var en af de producenter, der presede på for lempelsen af denne regel, men alligevel valgte at fortsætte GMO-frit på det svenske marked. Her betaler Arla de svenske mælkeproducenter, der leverer GMO-fri mælk, 2,6 øre mere pr. liter.

På hjemmemarkedet vurderede de, at GMO-fri mælk ville være *"godt for forretningen og deres varemærke i Sverige"*. Noget helt andet var salget på verdensmarkedet. Her var der ingen ekstra fortjeneste i at holde mælken ren – deraf presset på de generelle svenske regler.

Arla holder altså stadig en del af deres køer GMO-fri i Sverige. Det gør de ikke i Danmark på det konventionelle område, og her er salget af økologisk mælk da også langt højere end i Sverige.

Herhjemme er det gængse foder genmodificeret, og de 'Roundup Ready' sojaplanter sprøjtes direkte og gentagne gange gennem vækstsæsonen med det yderst giftige sprøjtemiddel glyphosat,

der er indholdsstoffet i Roundup. Kun økologisk og biodynamisk produktion holdes fri.

Danmark, GMO og kemiske processer

Her til lands ville en rundspørge i befolkningen med stor sandsynlighed føre til et stort NEJ TAK til genmodificerede fødevarer, men Danmarks lovgivning er ikke langt fremme, når det kommer til begrænsninger for industri eller landbrug.

TEMA: KEMI I KROPPEN

Efter de nye EU-regler om GMO, der i et vist omfang giver de enkelte EU-lande ret til at lovgive mod GMO, har regeringen udtalt, 'at vi tager det fra sag til sag', og forbyder altså ikke produktion af GMO. Der produceres i øjeblikket ikke genmodificerede planter i Danmark, og den forsøgsdyrkning, Monsanto tidligere har gennemført, er sat i bero.

GMO er tilladt i dyrefoder, uden at det skal angives på det færdige produkt (kød, mælk, ost osv.), og fødevarer må indeholde ca. 1 % genmodificerede indholdsstoffer, uden at det angives på emballagen.

Den eneste direkte begrænsning er kravet om mærkning på indhold af genmodificerede ingredienser over 1 %. En

vigtig regel, som især de amerikanske firmaer meget gerne ser fjernet og håber på at få fjernet gennem handelsaftalen TTIP.

Alle officielle skrivelser i Danmark om emnet er GMO-positive i deres holdning og udgangspunkt.

Men i kemiske processer er GMO allerede flittigt anvendt i vores produktion, et fænomen, man ikke normalt er opmærksom på. Produktionen af osteløbe er bare ét eksempel.

Hvis man holder det op imod, at danske firmaer er med langt fremme inden for enzymudvikling, medicinproduktion m.m., kan vi sikkert forvente, at genmodificering vil blive anvendt i endnu større stil i fremtiden.

Den følgende liste er bare et udsnit af et idékatalog til udvidet anvendelse af genmodificerede processer fra en temadag afholdt af Landbrug og Fødevarer:

Vaskepulver, fødevarer (brød, ost vin og øl), fødevarer ingredienser, bioethanolprocesser, pharma-industri, dyrefoder, tandpasta, biosensorer: blodglukose m.m.

Dette fænomen giver vel også en forklaring på, hvorfor DuPont/Pioneer, der er et af de førende firmaer inden for landbrugsprodukter og GMO, i 2011 købte det danske Danisco for omkring 40 milliarder kr. – et firma, hvis speciale ligger inden for arbejdet med netop enzymprocesser.

GMO er giftigt – og livsfarligt

GMO-produkterne godkendes uden kontrol fra uafhængig forskning. Men de er farlige, meget farlige, viser undersøgelser.

I dag er der ingen krav om videnskabelige tests af GMO, eftersom de amerikanske myndigheder i 1996 tog den principbeslutning, at GMO er at betragte som enhver anden organisme. Studier viser imidlertid, at indsættelse af et fremmed gen skaber giftige proteiner, der kan have yderst farlige konsekvenser lige fra forstyrret insulinregulering til kræft.

En af de giftige og farlige sider af genmodificerede fødevarer er, at de dyrkes med et enormt forbrug af sprøjtegifte. De er baseret på at kunne sprøjtes med ukrudtsmidler under hele deres vækstperiode og midlerne optages i selve planten. Samtidig udvikles der resistens mod midlerne hos ukrudt og skadedyr, og der sprøjtes derfor endnu mere og med kombinationsprodukter bestående af flere forskellige sprøjtemidler.

En række af de mest GMO-dyrkende stater i USA har netop godkendt nye krasse gifte.

Selve genmodificeringen skaber gift

Den anden side af faren ved GMO, som måske er endnu større og desuden holdes skjult for offentligheden, er giftigheden ved selve den genmodificerede

celle. En fare, som helt benægtes af industrien og af myndighederne i de GMO-dyrkende lande.

GMO-produkterne godkendes uden kontrol fra uafhængig forskning, og en

TEMA: KEMI I KROPPEN

række af de forskere, der har forsøgt at advare, er blevet undertrykt med hårde midler. I USA er det vedtaget ved lov, at GMO-fødevarer i princippet ikke er anderledes end normale fødevarer, og derfor kræves der heller ikke særlig dokumentation for, at produkterne er uskadelige og brugbare som føde for dyr eller mennesker.

Den tidligere genforsker, canadieren Thierry Vrain er nu blevet så bekymret over de tilgængelige forskningsresultater fra andre lande, at han er stået frem og advarer på det kraftigste mod GMO.

Uafhængige studier viser alvorlig fare

Mange uafhængige studier, særligt fra europæiske lande og Rusland, viser, at indtag af genmodificeret føde som majs eller soja giver alvorlige helbredsproblemer hos mus og rotter i laboratorieforsøg.

De langsigtede praktiske forsøg på rotter, der er gennemført, viser, at rotter, der fodres med GM-føde, dør før tiden.

Det kan konstateres, at proteinerne i genmodificerede planter er anderledes end i naturlige planter. Indsættelse af et nyt og fremmed gen i en organisme forårsager skader, og der kan ved processen skabes 'dårlige' og giftige proteiner.

American Academy of Environmental Medicine anmodede i 2009 om et midlertidigt stop for GMO i USA, mens man undersøgte produkternes sikkerhed.

Grunden til opfordringen var, at den tilgængelige forskning på området i dyreforsøg pegede på forbindelse til ufrugtbarhed, immunforstyrrelser, for

Hormonforstyrrende kemikalier koster kassen

EU-Kommissionen har stoppet kampen mod hormonforstyrrende kemikalier. Det er både sundhedsskadeligt og koster os alle sammen dyrt, lyder kritikken fra forskere.

Hvad koster det de europæiske samfund, hvis vi tillader, at potentielt hormonforstyrrende stoffer i legetøj, elektronik og miljø skader menneskers sundhed, frugtbarhed og intelligens?

Svaret er hele 1.170 milliarder kroner om året, viser en hold af forskeres beregninger, som torsdag eftermiddag blev fremlagt i Endocrine Society i Bruxelles, en verdensomspændende forening af eksperter i hormonforstyrrende stoffer.

Svaret er kommet, efter EU-kommissionen i 2013 spurgte, hvad det koster industrien at fjerne eller begrænse hormonforstyrrende stoffer, satte den samtidig arbejdet for at

bremse stofferne i stå.

Det fik forskerholdet til at påbegynde de omfattende beregninger.

-Det er jo rystende dyrt og viser, hvor skadelige hormonforstyrrende stoffer er for samfundet. Og så er tab af livskvalitet ikke med. Det her handler udelukkende om hard money," siger professor ved Syddansk Universitet, Philippe Grandjean, til Politiken.

Kilde: Folkebevægelsen mod EU

tidlig ældning, dårlig regulering af gener med forbindelse til kolesterol i kroppen, forstyrrede cellesignaler, forstyrret insulin-regulering og forandringer i lever, nyre, milt og mave-tarmsystem.

GMO-mastodonten Monsanto udtalte:

"Der er ingen grund til at undersøge sikkerheden ved GMO-fødevarer. Så længe det indførte protein er sikkert, svarer fødevarer, der baserer sig på GMO, til ikke-GMO, og de kan derfor ikke udgøre nogen sundhedsrisiko."

USA's Food and Drug Administrations holdning er, at man kan lave frivillige forsøg, men FDA behøver ikke at se resultaterne.

I Canada er der kun gennemført et enkelt studie, nemlig en undersøgelse fra 2011 på Sherbrooke Hospital. Her fandt man, at der hos 93 % af de gravide kvinder og hos 82 % af fostrene var giftige proteiner i blodet.

Ved dyreforsøg har det vist sig, at giftige proteiner giver laboratorierotter brystkræft, når de bliver midaldrende, og desuden viste rotterne skader på lever og nyre.

Statistikkerne siger, at nordamerikanere i gennemsnit spiser 88 kilo GM-fødevarer om året.

Antibiotika-resistente gener overføres

Studier har også vist, at der er overført antibiotika-resistente (ampicillin-resistente) gener fra planter til jordbakterier og derfra videre ud floderne. Antibiotika-resistens er desuden konstateret overført til mennesker gennem indtagelse af GMO-fødevarer (kinesiske studier).

Hvis dette holder stik, kaster det nyt lys over den udbredte antibiotika-resistens hos både dyr som f.eks. svin og mennesker.

Thierry Vrain slutter af med en denne opfordring:

"Vi bør alle tage disse studier alvorligt og forlange, at vores regeringer tester de genmodificerede fødevarer frem for at sætte deres lid til studier betalt af biotekindustrien."

Hukommelse som svunden bagage

Jeg nærmer mig de 62 år, og korttidshukommelsen svinder hurtigere end min bankkonto. Kollegaerne taler mig oftere med titlerne Mr. Prædemens eller Hr. Alzheimer Light. Hvorvidt det er min fremskredne alder eller min livsførelse, der ligger bag, skal være op til andre at vurdere. Min eneste trøst er, at tiden samtidig æder sig ind på mine pligter som erhvervsaktiv. Indtil da suger jeg dejlige, varme oplevelser til mig:

En sen fredag eftermiddag kører jeg et selskab på syv retur fra en demensadspredelse. Det er min sidste opgave. Jeg er træt efter en hård uge og ser frem til weekenden.

Selskabet rummer en ny deltager, der hedder Børge, som er rimelig diffus over sin første oplevelse på demenscentret. Han er da også grundig utryk ved busturen: Hvad handler det om? Hvor er hans taske? Børge stammer tydeligvis fra det vestjyske, og jeg har virkelig svært ved at forstå, hvad han siger. Således går der et stykke tid, før jeg bliver klar over hans bekymring om sin taske.

Det gør det bestemt ikke lettere, at han i selskabet har en navnebror. Børge A. (den 'nye' Børge) reagerer på alt, hvad jeg siger til den 'gamle' Børge B. Et lille kuriosum bliver, at jeg skal sætte Børge B. af på Mogens Alle. Flere af passagererne vil have at vide, hvem Mogens nu er. Jeg prøver at forklare, men pointen er glemt efter næste sving. De fleste er selv bevidste om deres 'efterslæb' og vælger derfor at tie under hele turen – i forhåbning om, at de er i gode hender.

Alice skiller sig ud i sin utålmodighed. Hun har i længere tid inden afhentningen siddet i forlokalet og ventet på bus og chauffør. Når jeg dukker op, farer hun ud på forsædet og bliver hver gang lige skuffet over, at hun skal sættes af som den anden sidste. Ved hvert andet lyskryds spørger hun, hvorfor jeg drejer den valgte

vej. Jeg må berolige hende med en forklaring. Når vi ankommer til en gade, hvor en deltager skal sættes af, vil hun vide, hvad nummer vedkommende bor i, for på den måde at sikre sig, at vi ikke bliver forsinket ved at køre forkert. Helt ulykkelig bliver hun, når jeg kører forbi for at vende bussen, så døren vender korrekt ved afsætningen. Jeg må adskillige gange under kørslen, som varer cirka en time, berolige hende med, at jeg godt ved, hvor hun bor.

Jeg sætter nu Børge B. af på Mogens Alle, men da jeg vil træde ind i bussen igen, står Børge A. ved døren: Han vil også af. Jeg må forklare, at det ikke er hans tur endnu. Han bliver placeret på et nærliggende sæde og får sikkerhedssele på igen. Turen fortsætter, og vi kommer til Børge A.s kvarter med gadenavne opkaldt efter Erik Klipping, Marsk Stig og andre gamle danske adelige. Børge B. insisterer på, at de alle har været i vognmandsbranchen. Han er tydeligvis glad ved at komme hjem.

Da jeg igen sætter mig bag rattet, forsøger jeg at glatte situationen lidt ud, da flere passagerer har virket irriteret på stakkels Børge:

- Det er heller ikke let, når man er flere, som hedder Børge!

Alice kommenterer prompte:

- Det er ligesom med Anders!

Det var lige her, min hjerne gik på weekend. Vi havde ikke nogen Anders med i bussen. Da min første indre munterhed har lagt sig, må jeg lure Alice af.

- Kender du nogen, der hedder Anders, Alice?

- Det gør min mand og en af vores bekendte.

Brikken faldt på plads, og jeg glædede mig nu til weekenden, så jeg kunne dele den søde historie med min skønne kone – hvis jeg kan huske den.

Reno

Nogle spørgsmål og nogle svar fra de græske marxist-leninister om den nuværende situation i Grækenland

Anasintaxi interviewes af Toufan

Det følgende er en række spørgsmål om den græske situation tre uger efter dannelsen af Syriza-regeringen fra det iranske Toufan til en repræsentant for Bevægelsen for reorganisering af KKE (1918-55) og dens blad *Anasintaxi*.

Både Toufan (Irans Arbejdets Parti) og den græske organisation er medlemmer af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML, og broderorganisationer til Arbejderpartiet Kommunisterne APK.

Styrkeprøven mellem den nye græske regering og det tysk ledede EU fortsætter også, efter der netop er indgået en aftale om forlængelse af den eksisterende gældsaf tale med fire måneder mere.

Spørgsmål og svar

1.

I Grækenland har adskillige ærefulde generalstrejker og massernes konstante kamp mod Nyt Demokratis og Pasoks nedskæringspolitik, der har kastet landet ud i fattigdom og arbejdsløshed, udtrykt folkets vrede og krævet forandringer i det græske samfund. Hvordan skal Syrizas valgsejr vurderes i den sammenhæng?

Ved at stemme på Syriza afviste og fordømte et flertal af den græske befolkning de hårde økonomiske midler, der er blevet taget i brug, de fordømte den nyliberale politik generelt og de borgerlige partier ND og Pasok, der med stor velvillighed indførte denne politik. Syrizas sejr skyldtes også folkets afstandtagen fra den fascistiske omformning af det samfundsmæssige liv, der er sat i værk af den fascistiske slyngel Samaras.

2.

Tsipras og andre politiske kræfter karakteriserer Syriza som "et radikalt venstreparti", der vil kunne befri den græske befolkning fra dets økonomiske

CIPOML Partierne

elendighed. Hvor står Syriza klasse-mæssigt, og hvilken politik har Tsipras' regering lovet befolkningen at gennemføre?

Det dengang revolutionære KKE, som aldrig accepterede Hrustjovs revisionisme, blev elimineret af hrustjovitterne i 1955-56 og blev fortrængt af det græske sovjetrevisionistiske parti ("K"KE), et borgerligt parti af socialdemokratisk type.

I 1968 blev "K"KE splittet i to partier: det eurokommunistiske parti, der blev kendt som "K"KE (indre), og det hrustjovsk-bresjnevske parti kendt som "K"KE. Syriza har sin oprindelse i den førstnævnte gruppering og er som en konsekvens heraf et socialdemokratisk og reformistisk parti, der ledes af en opportunistisk generallinje og er karakteriseret af småborgerlige klasseholdninger.

På det sociale spørgsmål er Syriza et antifascistisk parti med selvmodsigende og modsætningsfyldte holdninger, hvad der også er blevet demonstreret gennem dets alliance med det storborgerlige nationalistiske parti ANEL.

3.

Grækenland er medlem af EU, medlem af NATO og har taget de vestlige imperialistmagters nyliberalistiske politik til sig. Har Syriza viljen og beslutsomheden til at gøre op med den politiske, økonomiske og militære afhængighed af de vestlige imperialistmagter og fjerne EU's, Den Europæiske Centralbanks og

Den Internationale Valutafonds kontrol med grækernes daglige liv?

Tsipras og den ledende gruppe i Syriza er hverken villige til eller fast besluttede på at eliminere Grækenlands politiske, økonomiske eller militære afhængighed af imperialismen. Det eneste, partiet lader til at være fast besluttet på, er at reducere presset fra EU og Den Europæiske Centralbank for gennemførelsen af deres ekstreme nedskæringsprogrammer.

4.

Den græske befolknings sejr over nedskæringspolitikkerne i ND- og Pasok-regeringen er helt afgjort gode nyheder. Hvordan er den dialektiske udvikling i situationen efter valget? Vil de nye betingelser, der er skabt med Syrizas sejr, styrke den græske arbejdende befolknings stilling i klassekampen?

I løbet af de første tre uger efter valget har Syriza-regeringen taget en række skridt for at gennemføre deres program, der har vundet så stor opbakning fra brede lag, hvilket desværre også medfører visse illusioner. Vi mener, at Syrizas sejr til en vis grad har skabt en forbedret situation for en styrkelse af klassekampen.

Om denne mulighed også bliver til virkelighed, afhænger naturligvis af en række faktorer, hvor de vigtigste er organiseringen af flertallet af arbejderne i uafhængige og fælles fagforeninger og den indflydelse, de kan opnå, og påvirkningen af samfundsudviklingen i almindelighed fra den samlede venstreside, antiimperialisterne og de revolutionære kommunister.

5.

Det såkaldte kommunistiske parti i Grækenland (KKE) deltog i EU-parlamentsvalget. Når man ser bort fra dets verbale krav om at forlade Eurozonen, i hvor høj grad adskiller dette reformistiske parti sig så fra Syriza?

Det er vigtigt at slå fast, at på trods af

dets verbale angreb på EU og Eurozonen har "K"KE ikke, (selv ikke af demagogiske grunde) bragt det spørgsmål frem, at Grækenland skal forlade EU eller euroen.

Dette er også tydeligt i partiets program (der blev vedtaget på dets seneste kongres). "K"KE opfatter Grækenland som et imperialistisk (!) land og har det synspunkt, at "begrebet 'national afhængighed' ikke kan anvendes under de nuværende omstændigheder" (1/2/2005).

Desuden har "K"KE fastslået, at: "En løsning udenfor euroen og en tilbagevenden til drakmen under de nuværende forhold vil være katastrofal" (30/5/2011).

Derfor adskiller dette reformistiske partis politik sig i bund og grund ikke fra Syrizas.

6.

Krisen i Grækenland kræver en enorm mobilisering af befolkningen i alle sektorer af samfundet og udviklingen af et revolutionært alternativ til kapitalismen. Kan du fortælle os om den taktik, I viderefører fra KKE (1918-55) til den aktuelle situation med henblik på at styrke arbejderklassen og uddybe de revolutionære krav hos demonstranterne i gaderne?

Med det formål at bidrage til styrkelsen af arbejderklassens kamp og udviklingen af den revolutionære bevægelse kæmper Bevægelsen for reorganisering af KKE (1918-55) under meget svære betingelser for:

A) Genskabelsen af KKE (1918-1955) og den ideologiske, politiske og organisatoriske samling af de græske kommunister på basis af marxismen-leninismen-stalinismen.

B) Skabelsen af forenede, stærke og fuldt uafhængige fagforeninger, hvis mål er modstand mod den ekstreme neoliberale nedskæringspolitik og videreudviklingen af arbejdernes og folkets kamp mod fascisme og nazisme.

C) Samarbejdet mellem den konsekvente venstrefløj og de anti-imperialistiske og anti-fascistiske kræfter, der vil arbejde for skabelsen af en stærk folkefront, der vil gå til kamp mod imperialismen og for udmeldelse af euroen, af EU og af NATO.

21. februar 2015

Arbejderpartiet EMEP's 7. kongres

Appel til arbejderbevægelsen og alle fredens og demokratiets kræfter

Vores partis 7. kongres er afholdt i en kritisk politisk situation både nationalt og internationalt. Kampen mellem imperialisterne om overherredømme har ført til alvorlige konflikter i Mellemøsten og Ukraine; kampen skærpes, alle midler tages i brug, fra økonomiske og finansielle til de militære, og konflikten skaber nye imperialistiske fronter.

Den nye 'ottomanske' udenrigspolitik fra det tyrkiske regeringsparti AKP's og kapitalens side for at blive en regional stormagt og ekspandere er stødt på en bremseklods i form af uroen og usikkerheden omkring de internationale relationer.

De tætte forbindelser med religiøse jihadistiske terrororganisationer som Al Qaida og Al Nusra, der har til formål hurtigt at vælte Assads styre i Syrien, har udviklet sig til en forhindring for både regeringen og den tyrkiske elite.

Med deres barbariske angreb i Irak og

Syrien har ISIS 'retfærdiggjort' USA's og de andre vestlige magters intervention i regionen; de er blevet affødt af og har udviklet sig på baggrund af denne sump af religiøs terrorisme, der også støttes af Tyrkiet.

Det er umuligt at skabe en løsning, der er i de mellemøstlige folks interesse uden at sætte en stopper for de imperialistiske interventioner. Samtidig er sekularisme blevet af enorm betydning, hvis der skal opnås en løsning i folkernes interesse, der skal kunne imødegå de reaktionære religiøse påstande.

Vores parti vender sig imod de imperialistiske angreb og krigene i Mellem-

østen og over hele verden, der skyldes disse interventioner, og støtter samtidig fuldt ud folkene og nationerne i deres retfærdige og væbnede kamp for national uafhængighed og frihed.

Ud fra dette perspektiv fordømmer EMEP's 7. kongres alle forsøg på at angribe de resultater, som det kurdiske folk har opnået i Rojava; og vi har erklæret, at vi fortsat vil stå sammen med Kobanes indbyggere i deres kamp mod ISIS.

Forsøget fra AKP-regeringen og de kræfter, der støtter den, på at skabe et system med et styre af 'en mand og ét parti', uddyber modsætningerne og åbner for nye konflikter internt i Tyrkiet.

Selv den mindste antydning af opposition stemples som 'kupforsøg' fra AKP-regeringen og dens støtters side, og dette bliver brugt som retfærdiggørelse af ny reaktionære love, som lægger grundstenene til det samfund, de ønsker at skabe.

AKP's primære mål ved valget i 2015 er at opnå et tilstrækkeligt stort flertal til en grundlovsændring. AKP går målrettet efter at 'forlænge perioden med overvejelser om en beslutning' angående det kurdiske spørgsmål, og også dannelsen af en ny alevittisk arbejdsgruppe samt reorganiseringen af det sociale liv, hvor uddannelse bl.a. skal sættes ind i en religiøs ramme, er alle skridt i denne retning. I virkeligheden behøver AKP opbakning både fra kurderne og alevitterne for at komme helskindet igennem valget, og de forsøger nu at bejle til dem.

Forsvaret for en moderne tilværelse, kampen at befri uddannelserne for religiøs indblanding og erstatte den med et videnskabeligt og demokratisk grundlag, og i dette perspektiv kampen for sekularisme, er alt sammen utrolig vigtige, men er kun delelementer. Den anden del består af den nødvendige kamp mod AKP's skamløse underlæggelse under kapitalen, mod korrupsion og den arbejderfjendske politik, der øger fattigdommen.

Tyrkiet er nummer to på OECD's liste over 34 lande med hensyn til ulighed, og 12 millioner mennesker lever på sultegrænsen ifølge TÜİK's opgørelse af levevilkårene. 1.640.000 mennesker har en indkomst på mindre end 130 tyrkiske lire. Ifølge data fra Ministeriet for Familie og Socialpolitik har 30,5 millioner mennesker (39,8 % af befolkningen) en indkomst på mindre end 270 TL om ugen og bliver klassificeret som 'afhængige borgere'. Mens fem millioner mennesker er uden arbejde er organisationsprocenten faldet til 6 %.

Hvad angår arbejdsulykker med dødelig udgang, ligger Tyrkiet nr. 1 i Europa og som nr. 3 i verden.

Dette viser graden af brutal kapitalistisk udbytning i landet. Arbejderklassen kæmper med kampskridt som strejker og fabriksbesættelser mod manglende organisering, ansættelser i underentrepriser, arbejde uden overenskomster, lave lønninger, dødsulykker på arbejdet og de stadigt dårligere arbejdsbetingelser.

Desværre står ikke kun arbejdsgiverne og regeringen i vejen for denne kamp, men også fagforeningsledelserne. Det kommer ikke som nogen overraskelse, at mens arbejdere er parat til at gå op mod snart sagt alt for at organisere sig og slutte sig sammen, står fagforeningsbureaukratiet på de historisk set mest miskrediterede standpunkter nogensinde. Vores parti stiller os fuldt og helt i arbejdernes tjeneste i deres kamp mod kapitalistisk udbytning og undertrykkelse.

CIPOML Partierne

Tyrkiet er et af de lande, der er mest berørt af udvandring på baggrund af konflikterne i Mellemøsten, der er opstået som konsekvens af det klassiske kapitalistiske princip om 'del-og-hersk'. Kamp for boliger, arbejde og retten til at organisere sig for migrantarbejderne (lige løn for lige arbejde) er en internationalistisk nødvendighed og det eneste korrekte standpunkt ud fra arbejderklassens interesser.

Den uoprettelige udplyndring af landbrugsområderne, skovene og floderne, der er sket ved bygningen af HES, RES (Note 1) og atomreaktorerne fortsætter som en brand næret af kapitalistisk profit.

Den seneste af disse hændelser er massakren på 6.000 oliventræer i landsbyen Yırca i Soma. Miljøspørgsmålet, der er ved at udvikle sig til en fremtrædende kampplads mod kapitalismen, er også blevet en faktor, der giver mod til landsbyens beboere til at tage del i kampen for demokrati og frihed.

Voksende ulighed mellem kønnene og reaktionære holdninger, der gør uligheden til noget naturbestemt, gør kvinders liv til et helvede. Kvinder i dag er blevet mere traditionelt indstillede og underlægger sig i højere grad patriarkalsk dominans; de er udsat for en konservativ undertrykkelse, fatalisme og reaktion, der under ét kan betegnes med ordet 'fitrat' – skæbnebestemt, naturgivent.

Regeringens holdning øger den voldelige aggression mod kvinder og ud-

bytningen af kvinders arbejde og fattigdom. Kvindernes kamp for ægte lighed og fred er styrket i denne periode af krig, ulighed og øget udbytning.

Den tyrkiske ungdom er gået i spidsen med deres militante og modige massedemonstrationer, særligt gennem Juni-modstanden (omkring Gezi-parken og Taksom-pladsen i juni 2013) og de kampe, der fulgte. Vores 7. kongres lægger, som et led i styrkelsen af arbejdet blandt de unge, særlig vægt på den afgørende betydning af de unges forståelse for arbejderklassens videnskabelige verdenssyn.

De problemer, som arbejderbevægelsen og demokratiets og fredens kræfter står over for, gør den fælles kamp til en nødvendighed. Vores parti forholder sig til spørgsmålet om alliancer ud fra en klasse-mæssig synsvinkel og forsøger at forene den bredest mulige samling mod imperialismen og den samarbejdende reaktion. Det har indtaget sin plads i Folkets Demokratiske Kongres (HDK), en front for det arbejdende folk, for demokrati og fred, alle på basis af denne forståelse.

På dette stadie har vi brug for en samling af demokratiske kræfter, der kan indbefatte selv HDK. Vores parti vil fortsætte med at varetage sin opgave inden for HDK med at etablere en bred kampfront for de demokratiske kræfter.

EMEP's 7. kongres opfordrer alle arbejderbevægelsens og fredens og demokratiets kræfter til at gå med i organiseringen af Den Forenede Demokratiske Front for at nå en løsning på det kurdiske spørgsmål på basis af lige rettigheder, for at stoppe for diskrimination på religiøst grundlag, for ægte sekularisme og for at fjerne forhindringerne for politiske og faglige organisationer, for uhindret ytringsfrihed, pressefrihed og organisationsfrihed osv.

Tyrkiets Arbejderparti, EMEP

December 2014

Note 1: HES og RES: Naturødelæggende vandkraftværker, der står for en stor del af Tyrkiets energiproduktion.

Et system i forrædelse

Planlagt forældelse – et kapitalistisk princip

Holder dine hårde hvidevarer, printeren eller computeren i kortere tid end forventet, så er det ikke et uheld. Der produceres stadig flere varer med indbygget og planlagt kortere levetid.

Den enkelte samfundsborgers liv og færden bliver registreret og overvåget i hoved og røv – fra indkøbs- og madvaner til færden i trafikken og på nettet – og oplysningerne gemmes i årevis.

Til gengæld er den kapitalistiske produktion omgærdet af stort hemmelighedskræmmeri. Offentligheden skal nødtigt have kendskab til, hvordan og med hvad og efter hvilke metoder varerne bliver til og afsættes på.

Fra den dominerende brug af alskens usunde stoffer til konkurrencekampen om råvarer og afsætningsmarkeder er virksomhedernes (monopolernes) praksis lukket land. Som regel er hemmelighedskræmmeriet beskyttet af lovgivning.

Derfor rystes offentligheden ('forbrugerne') igen og igen af fødevareskandaler og industrielle katastrofer. Skadevirkningerne af den industrielle fødevarerproduktion er underbelyst og forties. Nye metoder som brug af GMO-teknik sniges ind overalt.

Mens forbrugerne gøres ansvarlige for en 'uforsvarlig vækstfilosofi' og 'brug-og-smid-væk-kulturen' holdes den kapitalistiske produktion stort set fri af kritik – selvom det er dens jagt efter profit, der er den afgørende årsag til rovdrift på og ødelæggelse af både mennesker og natur.

Indbygget forældelse: Stadig kortere levetid for hårde hvidevarer og elektronik

Når køleskabet eller andre hårde hvidevarer eller en printer og anden elektronik går i stykker og må kasseres til fordel for et nyt produkt af samme slags, er det sandsynligvis ikke et resultat af slid, men af indbygget og planlagt forældelse fra producentens side.

Wikipedias definition lyder sådan:

"Planlagt forældelse er et princip inden for industrielt design, hvor et givet produkt bevidst designs til at holde i en begrænset levetid, selvom det potentielt kunne holde længere."

Siden dets introduktion i 1920'ernes og 30'ernes USA er det blevet et grundlæggende element i så godt som al produktion. Den generelle reklameret på to år er præcist tilpasset det. Holder

Politisk økonomi

hårde hvidevarer i fem år eller længere, må man betragte sig som heldig. For producenterne har ikke pligt til at oplyse om deres lille indbyggede hemmelighed.

Kommer der kritik af de bevidst forringede produkter og dette princip for den kapitalistiske produktion, lover en hel horde af politikere og andre, at der vil ske forbedringer. EU-politikerne sværger til, at EU vil gribe fat om problemerne.

Men en undersøgelse, som netop er offentliggjort af den tyske miljøstyrelse, viser, at det går den stik modsatte vej. Produkterne bliver stadig ringere. I 2004 var det kun 3,5 procent af produkterne i kategorien 'Hårde hvidevarer', der holdt i mindre end fem år. I 2012 var denne andel mere end fordoblet og steget til 8,3 procent.

Rapporten konkluderer ikke, at den voksende andel af mindre holdbare produkter skyldes bevidste handlinger fra producenterne side. Det er svært at bevise, hedder det.

Men kendsgerningerne taler deres eget sprog, selvom producenterne har frie hænder til både at lyve og forringe deres produkter ved at bruge ikke-holdbare komponenter, selvom der findes

gode alternativer.

Den planlagte forældelse er således også et eksempel på, hvordan den kapitalistiske produktionsmåde holder tekniske fremskridt tilbage og/eller forhindrer dem i at komme til fuld udnyttelse og gavn for befolkningerne. Glødepæren er et klassisk eksempel på det gennem mere end et århundrede.

I Livermore i Californien hænger en gammel glødepære, der stort set har lyst uafbrudt siden 1901, bortset fra enkelte strømafbrydelser. Men de elpærer, der er lavet og solgt til forbrugerne i samme periode, er altid med indbygget forældelse.

At producenterne går sammen i globale karteller for at holde profitterne og smid-væk-kulturen og rovdriften på ressourcer og CO2-forureningen i gang, fremgår f.eks. af en 'Den store glødepære-konspiration', en fransk dokumentarfilm fra 2010 om kartellet, der enedes om at producere en ny glødepære med maks. 1500 timers levetid.

Det er indlysende, at den planlagte forældelse anvendes hyppigere, hvor der ikke sker reelle fornyelser og udviklinger af produkterne.

Produktionen af nye varer og nye modeller år efter år med ganske få forandringer i forhold til tidligere – fra biler til TV og IT – er en variant af den kapitalistiske produktionsstrategi for planlagt forældelse, rovdrift på ressourcer og miljø og røveri af kunderne (befolkningen).

Kapitalismen har mistet evnen til reelle løsninger

En skarptseende marxist ved navn V.I. Lenin skrev i 1913:

"Hvorhen man end vender sig, møder man atter og atter opgaver, som menneskeheden fuldt ud er i stand til at løse omgående. At det ikke sker, er kapitalismens skyld. Den har ophobet bjerge af rigdom – og gjort menneskene til slaver af denne rigdom. Den har løst de mest komplicerede tekniske problemer – og

Fortsættes næste side

Nej til kaos og sammenbrud i togtrafikken!

Af Norsk Lokomotivmannsforbund

Erna Solbergs norske regering (11 ministre fra Høyre, syv fra Fremskrittspartiet) vil privatisere jernbanedriften og nedlægge de norske statsbaner, som har fungeret indtil nu. Et lovforslag ventes inden påske. I november 2014 strejkede tyske togførere mod EU privatiseringer

Det norske lokomotivførerforbund ved Rolf Jørgensen vender sig skarpt imod planerne med nedenstående pressemeddelelse, der ikke bare kalder til faglig, men til politisk modstand

Norsk Lokomotivmannsforbund (NLF) frygter togkaos, hvis regeringens forslag til jernbanereform bliver gennemført. Den del af forslaget, som er kendt af NLF, vil føre til, at al persontrafik med jernbane vil blive sat i udbud, og at NSB (*De norske statsbaner*) ikke vil kunne eksistere, som virksomheden har gjort indtil nu.

Meget tyder på, at NSB i fremtiden

ikke vil have økonomisk og organisatorisk mulighed for at køre persontog, udover driften frem til private og udenlandske aktører tager over. Desuden ser det ud til, at Flytoget (*Hurtigtoget mellem lufthavnen Gardermoen og hovedbanegården i Oslo*) vil blive foreslået solgt og privatiseret.

Konsekvenserne vil blive, at man får en række togselskaber, for det meste udenlandske, ind på en infrastruktur, som ikke har kapacitet og kvalitet til at imødekomme en sådan udvikling. Desuden vil en udlicitering føre til, at jernbanen i Norge bliver tappet for spidskompetence med hensyn til togkørsel, sikkerhed og ikke mindst vedligeholdelse af det norske jernbanenet.

NLF reagerer skarpt på, at det ikke er den bedst mulige jernbane, som er målet, men at regeringen har et ideologisk mål, som først og fremmest går ud på udlicitering, privatisering og at udflage

norsk jernbane til tyske, franske og kinesiske selskaber.

Resultatet vil blive øget bureaukrati og højere omkostninger for staten, manglende koordinering af togtilbuddet til togpassagererne og reduceret punktlighed. Dette vil ramme brugerne af toget og vil i værste fald føre til kaos på norsk jernbane.

NLF reagerer også på manglende kompetence hos politiske myndigheder i arbejdet med reformen. Vi oplever, at det fra politisk hold snakkes om konkurrence på sporet, men dette drejer sig ikke om en konkurrence om togkunderne, men om 3,3 milliarder årligt til offentlige køb af persontogtilbud. Derfor er det en konkurrence om sporet, og om hvem som skal have monopol indenfor de forskellige varslede udbudspakker.

NLF varsler politisk kamp mod regeringens forslag og vil arbejde for en bred politisk alliance og folkelig opinion mod det, vi opfatter som en ødelæggelse af den norske jernbane. Vi kræver at norske myndigheder tager ved lære af vellykkede europæiske jernbanelande som Schweiz og Tyskland og ikke forsøger at overgå England og Sverige i at mislykkes.

9. marts 2015

Store Gud

**sendte fra himlen til jorden lille gud
for at oprette et land i demokratiets tjeneste -
og dette blev til USA, hvor han fik titlen
Præsident. Herfra residerede han, -
og sendte soldater, tanks, kampfly mm ind over
andre lande og omdannede dem til ruin og
undergang, om de ikke adlød udstedte ordrer -
mens han oprettede hemmelige tjenester
til at snigmyrde andre landes folkevalgte ledere, -
Dette demokratiske væsen blev i ét og alt
understøttet af et lille lands skiftende
statsministre af borgerlig herkomst -100 pct -
og af soc.demo. borgerlig herkomst - 200 pct -
og af ditto regeringer, ikke at forglemme. -
Dette har den nuværende al forståelse for,
når hun drager over Atlanten; - For frem for at
sige imod og ende som præsidentens møjkøter, -
så hellere ende som lille guds lydige kælegris.
N.B.**

*Planlagt forældelse ...
Fortsat fra side 25*

stoppet de tekniske forbedrings praktiske gennemførelse på grund af millionmassernes fattigdom og mangel på oplysning og på grund af en håndfuld millionærers snæversynede griskhed."

Det var, før de kapitalistiske producenter indførte produktionsstrategien med indbygget og planlagt forældelse. Det fortæller om et økonomisk system, som helt har mistet evnen til at løse menneskehedens udfordringer, og som tværtimod står i vejen for grundlæggende løsninger.

Refleksion over et ord i imperialismens sold

Efter terrorattentatet ved Krudttønden og det jødiske menighedshus i Krystalgade er det oplagt at reflektere over nysproget, den glidning i sproget, som det krigsførende land Danmark pådutter os i ly af terrorkrigene.

Intet uforklarligt ved attentatet

Men der var intet mærkeligt eller uforklarligt eller uforventeligt eller fremmed ved attentatet 14. februar.

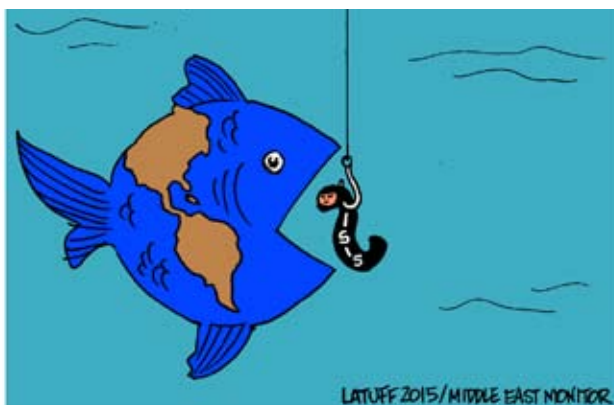
Terror og ytringsfrihed

Inflationen i betegnelsen 'terror' er knap et nybrud mere. De seneste snart 15 år har ordet fået en kæmpe renæssance i Danmark, alt bliver nærmest kaldt terrorisme. Nu er politisk/ideologisk motiverede attentater 'terror'. Da Palme blev myrdet i 1986 af en højrerabiat, blev det kaldt alt muligt andet.

Der er bemærkelsesværdige undtagelser for terrorbetegnelsen. Hvis den skyldige part er et land, der er medlem af Nato eller er tæt allieret, kaldes det at bombe og myrde eller snigmyrde folk "lovligt selvforsvar". Ej heller kaldes det terror, hvis et land understøtter mord på fagforeningsfolk og miljøaktivister og studenterbevægelser osv. Så kaldes det "opretholdelse af lov og orden".

Selvstændighedsbevægelser derimod kaldes konsekvent for terrorister. Det, som højrerabiater voldsmænd foretager sig i nattelivet, når de banker venstrefløjsere og indvandrere, det kaldes heller ikke terror, men blot "yderligtgående i kamp med hinanden". Terror er kort sagt et ord som er blevet værdiløst, og hvor der må kæmpes for en klar objektiv definition.

Blandt andet bruges terrorbetegnelsen til at give en forestilling om, at handlingen kommer fra noget uden for samfundet, uden for pædagogisk rækkevidde, noget uforklarligt og for os fremmed. Og det bliver forsøgt knyttet direkte sammen med indvandrere i almindelighed og anderledes troende og islam i særdeleshed.

er det tilbud, som er der.

Ordvalget og ordenes definition, hadefuld og nedladende tale kan i sig selv medvirke til dramatisere og sløre virkeligheden og få folk til at glemme de økonomiske motiver bag terrorkrigene. Det er den galej, som borgerskabets krigsmagere ønsker folk med på, mens de taler om sammenhold og frihedsrettigheder.

Det at forsøge at finde ind til en objektiv beskrivelse tager på ingen måde noget væk fra karakteren af gerningen 14. februar. Og at kalde det et terrorattentat er umiddelbart ganske rammende i sammenhængen. Men vi må kæmpe for, at det ikke udløser en automatisk milliard til overvågning, blot fordi nogen har sagt T-ordet.

-fsk

OKTOBER BOGBUTIK

København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
tlf: 91 86 28 82

Åbningstid:
alle hverdage 14-18

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Man-, ons- og fredag
12 - 17.00

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C
Åbningstid:
fredag 14 - 17.00

TTIP mod den internationale Boykot Israel-bevægelse

TTIP – handels- og investeringsaftalen mellem EU og USA – forhandles på vegne af de største multinationale kapitaler og for at fremme deres interesser. Et nyt aspekt af dette er kommet for dagens lys, nemlig den politiske pression vendt imod det palæstinensiske folks kamp. Et forslag til en amerikansk lov går ud på at udnytte handelsaftalerne til at forsvare Israel og simpelthen forbyde Boykot Israel-bevægelsen i alle deltagerlandene.

To medlemmer af den amerikanske kongres, en fra hver politiske blok, har fremlagt et lovforslag, der skal "øge handel og økonomisk samarbejde mellem USA og Israel".

Israel og USA er tætte politisk allierede, og Israel var det første land, USA indgik en handelsaftale med. De to lande er gennem flere love bundet sammen i et både militært, politisk og økonomisk strategisk partnerskab.

Hvis loven bliver vedtaget, vil det betyde, at det fremover vil være et krav ved indgåelse af alle handelsaftaler, at USA's partnere (aktuelt EU-landene) forpligter sig til at slå hårdt ned på

enhver form for boykot af Israel. Det vil være et krav til de 28 EU-landes regeringer, at de aktivt skal bekæmpe organisationer og enkeltpersoners boykot, og for myndighedernes vedkommende vil en sådan være forbudt.

Boykotbevægelsen har i øjeblikket stor fremgang i sin kamp for at isolere det zionistiske Israel. Mange store israelske firmaer som G4S og Veolia har mistet kontrakter eller indtægter.

Loven lægger desuden op til en intens overvågning af Boykot Israel-bevægelsen, og den vil gøre det lovligt at aflytte og kontrollere enkeltpersoner, aktivistgrupper, firmaer og regeringer.

Loven retter sig mod enhver person, organisation eller enhed, der tager beslutninger vendt imod at "indgå forretninger med Israel, israelske enheder eller israelsk kontrollerede områder".

Det vil gælde, uanset hvilke krigsforbrydelser der begås, og loven vil beskytte Israels produktion på Vest-

bredden og i de illegale bosættelsesområder.

Bliver denne lov gældende, vil den betyde endnu et alvorligt angreb på befolkningernes mulighed for at have indflydelse på deres eget lands politiske beslutninger.

Solidaritet med palæstinenserne vil simpelthen blive forbudt, ligesom de multinationale firmaer får det afgørende ord, når der skal laves ny lovgivning på miljø, sundhed, begrænsninger for finanskapitalen, ret til offentlig service og meget mere.

Anti-BDS-loven må bekæmpes, såvel som TTIP.

18. april organiserer STOP TTIP en global aktionsdag.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 3 - 2015

TEMA: KEMI I KROPPEN

Valg og klassekamp s. 2

EU's energijunion s. 3

Klassekamp i luften s. 4

OK2015: Stem nej! s. 7

Terror i Danmark s.9

Europahær/Terrorpoliti s. 12

Kvindekampen vokser s. 14

Tid til fred: Aktionsdag s. 16

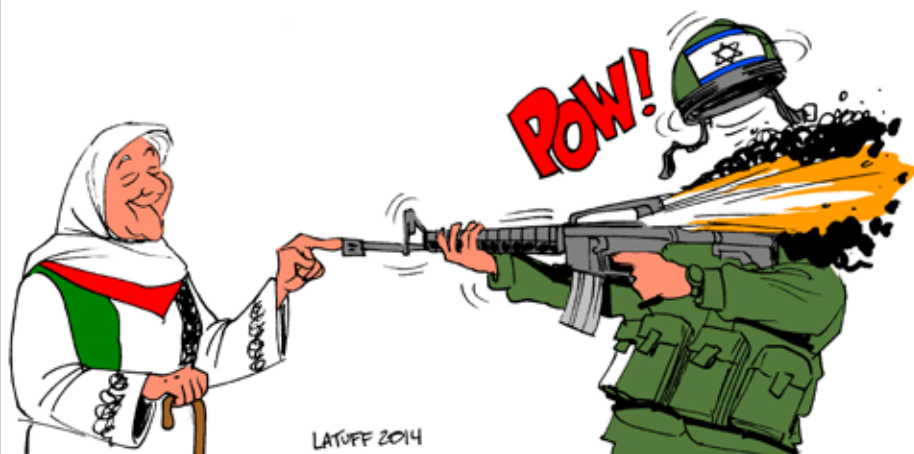
Nej til kampfly s. 17

Kemi i kroppen s. 18

Partier i CIPOML s. 21

Planlagt forældelse s. 25

Verden ifølge Latuff

Moder-Palæstina: Kampen fortsætter